

Victor CILINCĂ

ȚARA DE SUB PICIOR

Cartea Verde a verzușilor

- Ecobasm pentru mai mici și mai mari -

AVENTURA LUI ARIN ÎN ȚARA VERZUȘILOR, PAS CU PAS:

Partea întâi

Aventuri în Lumea-de-sub-Picior

1. VA FI ODATĂ CA NICIODATĂ...	5
2. ARIN ȘI FLANEL, PRIETENI NEDESPĂRȚIȚI	7
3. UN VRĂJITOR PENSIONAR	10
4. GREȘEA LA UCENICULUI VRĂJITOR	13
5. PAZNICII BOTANICI DIN ȚARA VERZUȘILOR	16
6. SATUL-NĂSTUREL	19
7. PERICOL: CAP DE MORT!	21
8. ACASĂ LA TAICA ULULUMN	24
9. MARELE COX ȘI FRUMOSUL ULUL	28
10. BUN VENIT PE NĂSTURAȘ!	31
11. NENE, TANTI ȘI MĂI...	34
12. LECȚIILE VERZUȘILOR	35
13. CUNOȘȚINȚE NOI	37
14. MOARTEA LUI PETUNEL	40
15. CORABIA DINTR-O MĂSLINĂ	41
16. ATACUL PIPĂRUȘILOR	44

Partea a doua

Taina Orașului Invizibil

1. ÎN ÎNCHISOAREA-ÎNCHISORILOR	49
2. LA DRUM, PE POTECA HUȘTIULUC	54
3. BALAURUL ROZALIU	56
4. CASTELUL DINTR-O CUTIE DE BISCUȚI	60
5. PODUL MINCIUNILOR	63
6. CARTEA VERDE A VERZUȘILOR	65
7. SPRE ORAȘUL INVIZIBIL	69
8. PRIZONIERI ÎN LABIRINTUL NEVĂZUT	72
9. "RUPİ O FLOARE, PLÂNGE UN VERZUȘ!"	77

MOTO (pentru părinți):

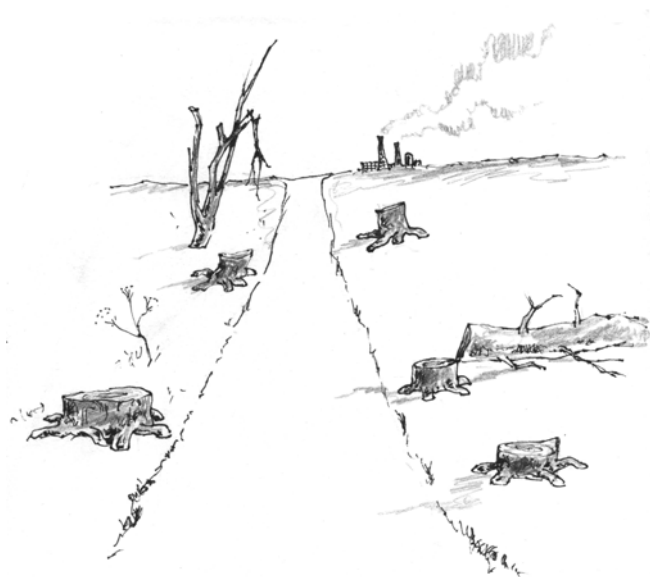
“ - Trebuie să cunosc adevărul adevărat, adevărul de dincolo de magie.

- Nu există adevăr dincolo de magie, răspunse împăratul.”

John Fowles: “The Magus”

Partea întâi

Aventuri în Lumea-de-sub-Picior

VA FI ODATĂ CA NICIODATĂ...

^a fi odată ca niciodată. Va fi, cam pe vremea când pe Pământ vom vedea numai fabrici cu coșuri negre și munți de gunoaie puturoase, care vor murdări rău apele și care vor înnegura cerul, făcând ca ziua să fie mai tot timpul doar o înserare sub norii cei roșii de pe cer. Pe vremea când, din pricina mulțimii de automobile nu se vor mai găsi pajiști bune de joacă pentru copii decât hăt, hăăăt, departe, la Munte. Pe vremea când copacii vor dispărea cu totul din orașe, iar florile se vor găsi numai în poze, la Grădina Botanică și în grădinile celor foarte-foarte bogați. Pe vremea când păsările de oraș vor rămâne fără pene și se vor împuțina din

cauza fumului negru scos pe nas de mașini, iar rândunelele și alte călătoare nu se vor mai întoarce niciodată în cuibul de sub streșină, din țările calde în care au stat toată iarna...

Atunci, se va ivi pe lume un băiețel care va apăra verdele Pământului de eterna distrugere, apoi va învăța să stea de vorbă cu florile și cu copacii, să le asculte dorințele și supărările. Care să aducă oamenilor mari vești despre plante, care să vorbească în numele plântuțelor și să le apare de oamenii răi, care le fac rău pentru a le fi numai lor bine...

Mămica lui Arin, căci așa se va numi acel băiat, îi va da la naștere numele unui arbore, ca să fie la fel de frumos ca arinul, pentru că ea văzuse în copilărie, pe vremea când uzinele nu scoteau chiar așa mult fum, arini adevărați lângă oraș, chiar o mică pădurice cu frunze zimțate...

La început Arin va fi un băiețel ca toți băiețelii, ba chiar va primi și ceva note proaste la școală, va mai trage și el din când în când cățelii de ureche și fetele de codițe. Însă, după marea sa călătorie în Regatul Verzușilor, atât de bine ascuns sub coaja Pământului, Arin va deveni nu numai un copil bun la suflet și cuminte, așa cum își doresc toate mămicile și aproape toți tăticii, dar și cel mai grozav, cel mai important băiețel din lume. Căci, spre deosebire de lumea oamenilor mari, unde cei care au învățat cel mai mult și muncesc cel mai bine nu sunt întotdeauna răsplătiți, copiii înțelepți prea devreme nu primesc numai note mari, dar apar tot timpul la televizor, au voie să dea mâna chiar și cu regi, generali sau președinți, ba sunt luați și în plimbări cu vaporul, trenul și avionul, că să-i vadă cât mai multă lume, și să se minuneze și să se încredințeze că nu e nici o minciună ci, într-adevăr, copilul cel mititel este mai înțelept decât moșneagul cu părul alb care nu a învățat, în toată viața lui, să citească nici măcar o poveste, cum este aceasta, de pildă...

Deci, să înceapă povestea!

ARIN ȘI FLANEL, PRIETENI NEDESPĂRȚIȚI

...Pentru că acum se întâmpla să fie vară și vacanță, Tăticul și Mămica îl trimiseseră pe Arin la Munte, la bunici, unde se mai găseau câțiva copaci încă neatinși de răul fumului orașului și de otrăvurile pe care oamenii mari le aruncă deseori, fără să le pese că distrug și puțină verdeață care a mai rămas pe Pământ. Iar în cotlonul puțin umblat în care se retrăseseră bunicii după ce ieșiseră la pensie mai trăiau încă destule flori frumoase. Puțini oameni știu însă că verdeața este protejată de niște paznici micuți, care locuiesc chiar sub scoarța Pământului: verzușii. Și despre ei vei afla multe lucruri interesante în povestea asta. Bineînțeles, sub fiecare floare veghează (cu capul în jos, vezi bine!) câte un mititel verzuș-de-floare, sub fiecare copăcel își duce traiul un mic verzuș-de-copac, până și sub cel mai mic fir verde de iarbă trăiește un verzuș-de-iarbă, pe care degeaba te-ai chinui tu să-l vezi cu ochiul liber... Dar despre verzușii paznici ai florilor vom mai vorbi ceva mai încolo.

În căsuța lui cu geamurile murdare de fum, Arin se juca toată ziua cu Flanel, prietenul său cățelușul, sau făcea lecții. Se plictisea totuși foarte tare, în ciuda giumbușlucurilor cățelușului, pentru că afară nu avea unde să se

joace din cauza fumului înneacăcios care venea de la Fabrica de baloane, din apropiere. Iar pe geamurile negre nu se putea vedea nimic!

Părinții lui Arin erau tot timpul ocupați: cel puțin așa spun toți oamenii mari, care pretind că ei nu se joacă toată ziua la serviciu, ci că fac acolo lucruri foarte importante, ba chiar că se duc numai din obligație cu colegii de serviciu “la o bere”.

Când veneau de la servicii, Mămica și Tătucu dădeau telefoane sau lucrau la calculator - numai de spus povești nu le ardea! Orice îi întreba (și erau foarte multe lucruri de întrebat!), Mama răspundea la fiecare întrebare, mângâindu-l pe creștet:

- Ei, nu poți să mă lași acum să lucrez?! Să-ți răspundă Tata!

Iar Tata, încruntându-se puțin, îi răspundea:

- Cum, chiar nu vezi că fac ceva?! Întreab-o pe Mama!

Dacă lucrau amândoi în aceeași cameră, Mama și Tata răspundeau:

- Întreabă-ne mai târziu, acum avem treabă! Doar știi că tot pentru tine lucrăm acum!

Arin aștepta până se făcea seară, ca să repete întrebarea, dar de cele mai multe ori fie adormea înainte, fie uita pur și simplu ce voise să întrebe mai înainte. Că întrebări avea el, să ajungă pentru o mie de mămici și de tătici! De ce plouă numai și numai de sus în jos? Unde se duc iarna musculițele? De ce nu zboară și noaptea albinele? Cine unge crengile tinere, ca să nu scârțâie când bate vântul? De ce nu se prind râmele cu pește, așa cum se prinde pește cu râme? Când se termină apa din râu? De ce roua e udă și vântul nu e roșu? Unde găsesc licuricii baterii atât de mici?

Dar de unde vreți să știe un om mare toate răspunsurile la aceste întrebări foarte importante? Așa că Arin, desigur, nu primea răspuns la întrebările lui. Orice ar fi întrebat, răspunsul era amânat sau i se răspundea ceva scurt. De ce merg mașinile pe șosea și oamenii pe trotuar și nu exact pe dos?, mai întreba Arin.

- Vai ce deștept e puiul mamei!, se bucura Mama, încurcându-i cu dragoste părul și plecând la bucătărie, lăsându-l însă fără răspuns. Dar oare Mama chiar știa răspunsul?

- De ce tăticii pleacă dimineața devreme și nu se întorc decât seara târziu - și atunci foarte supărați?, voia să știe băiețelul.

- Întreab-o pe Mama!, îl îndemna Tata, înneacăndu-se de râs.

Oare de ce?

De obicei, părinții lui Arin se mulțumeau însă să o facă pe surzii. Sau să amâne:

- Lasă, afli tu atunci când ai să crești mare!

Cu Bunicul era însă altceva! Bunicul îi răspundea întotdeauna la întrebări, cu mare plăcere chiar, iar Bunica îi făcea cozonac și înghețată de casă... Dar bunicii erau așa de departe... Acolo Arin se juca în voie în iarbă, se cocoța în copaci adevărați și culegea flori adevărate pentru Bunica, iar Flanel se dădea peste cap de adevărat de fericit ce era.

Uff, părinții ăștia! Trebuie să avem încredere în oamenii mari?, se întreba băiețelul. Sigur, nu în oamenii mari pe care nu-i cunoaștem! Dar putem să-i credem pe cuvânt pe tăticii, mămicile, frații și surioarele mai mari, pe unchii și mătușile noastre, atunci când ne promet ceva? Vă spun: pe un om mare nu trebuie să-l crezi întotdeauna, dar, până afli și singur care e adevărul, tot e mai bine să ții seama de ce spune unul mai mare decât tine.

Când Mama și Tata s-au hotărât să-l trimită singur la bunici, Arin a plâns atât de mult să nu fie despărțit de prietenul său cu blană lungă și moale ca o flanelă și bot ca de cauciuc, încât părinții acceptară până la urmă ca să-l ia cu el și pe cățelușul Flanel. Un “cocker amestecat”, după cum glumea tatăl lui Arin, de fapt un cocker mioritic, pentru că micul cățeluș, care avusese în mod sigur o mamă cocker, semana de fapt cu foarte multe rase de câini, ba chiar și cu niște pisicuțe. Mai mult, atunci când, după ce își bea lăpticul, se culca pe spate, mulțumit, cu lăbuțele ridicate fericite în sus, Flanel se apuca să... toarcă. Da, ai auzit bine! Iar dacă îți închipui că, înconjurat de dușmani, Flanel al nostru își arăta fioros dinții și începea să latre la ei, te înșeli! Când apărea primejdia, Flanel ridica o lăbuță, arătându-și ghearele care nu speriau pe nimeni, și începea să scuie spre atacator. Ce mai, ca o pisicuță!

Părinții lui Arin se temeau însă că, odată ajuns la bunici, nesupravegheat, cățelușul-motan se va apuca, la fel ca și alteori, să rupă florile. Pentru că, în ciuda faptului că erau foarte ocupați, părinții lui Arin iubeau tare mult plantele. Ca toți oamenii buni!

Dar băiețașul îi asigură că Flanel era acum destul de mare ca să înțeleagă ce nu este frumos să faci și că de altfel vor fi tot timpul împreună, pentru ca blănosului să nu-i vină vreo idee...

Acum, trebuie să-ți spun că nici Arin nu era chiar un băiețel ca oricare altul. Nu numai că era isteț din cale-afară, dar mai avea un dar prețios: recunoștea lucrurile după miros. Stați, să ne înțelegem: și tu poți deosebi, cu ochii închiși, mirosul de ceapă, de cel al ciocolatei calde, dar Arin putea simți chiar și lucrurile! La Bunica, atunci când bătrâna încurca cheile dulapurilor, băiatul era chemat întotdeauna să o găsească pe cea bună. Și atunci, copilul mirosea, pe rând, cheile și o recunoștea imediat pe cea de la dulapul cu alimente și pe cea de la depozitul de vopsea. Aici se înțelegea foarte bine cu Flanel, doar că părosul cățeluș-motănel nu știa ce să facă cu cheile. Cel puțin așa credem noi.

Deci, într-o bună dimineată de vară, Arin îl luă de lesă pe Flanel (de fapt, Flanel îl căra după el, de lesă, pe băiat!) și urcară amândoi în tren. Până seara, cu trenul, cu o căruță, apoi pe jos, cei doi ajunseră la casa bunicilor. Nu știu dacă e adevărat, dar se spune ca Bunicul trimisese chiar atunci în întâmpinarea lor un miros delicios de la cozonacul făcut de Bunica, iar băiețelul se luase după mireasma îmbietoare și astfel cei doi nu se rătăciseră în munte. Căci, dacă s-ar fi bizuit după mirosul câinelui-motan, n-ar fi nimerit niciodată adresa!

Ajunseră în sfârșit la ușa bunicilor. Mai precis, a Bunicii, pentru că Bunicul era, ca de obicei, dus de-acasă, sus, sus, într-o peșteră adâncă și înfricoșătoare din vârful muntelui. O să vedeți de ce era Bunicul acolo, doar puțin mai târziu.

UN VRĂJITOR PENSIONAR

După ce Bunica îl primi cu mare bucurie și îl pofti la masă, Arin o și zbughi după Bunicul, care iar uitase să coboare din peștera lui înfricoșătoare și adâncă.

Deși lui Arin îi plăcea mult de tot să stea ore întregi cu Bunicul, să-l întrebe tot felul de lucruri și să tragă cu ochiul la misterele din peșteră, nu ar fi spus în ruptul capului celorlalți colegi de școală cam cu ce se ocupa bunicul lui acolo sus, în adâncul întunecat și umed, adânc și înfricoșător al

mntelui, în timp ce alți bunicuți normali plimbă câinele, udă grădina sau măcar se uită la televizor. Da, alți bunici asta fac! Dar, ce-i drept, alți bunici au fost la viața lor doctori sau pârâcioși ori electricieni, îngâmfați sau profesori, tacticoși ori mecanici de tren, punctuali, cosmonauți, mincinoși, constructori sau zgârciți, iar acum sunt cu toții, dar cu toții, la pensie.

Numai bunicul lui Arin a fost toată viața sa - da' toată viața! - vrăjitor! Auzi! Iar acum, de când ieșise la pensie, continua să facă totuși vrăjitorii, da' mai mici, pentru că doctorul îi ceruse să nu mai facă efort. Așa, un mic cutremur acolo, două-trei stele mutate de pe cer unde era bolta mai golașă, ziua de naștere a nepotului făcută să sară într-o altă lună, cu mai mult soare, o cometă oprită din drum și trimisă înapoi, Luna rotită invers, pentru ca mai întâi să apună și abia apoi să răsară, și alte mărunțișuri și fleacuri din astea, mai treacă-meargă.

Dar ca să împace doi vecini, să curățe cartofii de care avea nevoie bunica pentru supă, să-l facă pe domnul Primar să spună numai lucruri adevărate, să-l oblige pe bogatul patron al Fabricii de ciment să dea măcar câțiva bănuți cerșetorilor, să-l ierte Mama pe Tata când venea acasă mirosind a parfum nou - ei, asta moșul nu mai avea putere să facă...

Cum să spună la școală Arin că are așa un bunic vrăjitor? Vor râde toți, toți copii de el! Asta nu înseamnă că băiatului nu-i plăceau vrăjile sau că nu-i cerea tot mereu bunicului să-i facă așa, "măcar câte-o vrajă micuță".

Bunica îl striga pe Bunicul Dorel, dar prietenii intimi îi spuneau Gabo. Toată lumea știa că Marele Gabo nu face vrăji decât în zilele de luni. Dar este la fel de adevărat că, atunci când Arin îl întrerupea pe bunic din cine știe ce calcule complicate, îl trăgea de mânecă tocmai atunci când acesta amesteca două substanțe ciudat colorate, sau îl scutura de haină chiar atunci când bunicuțul scruta bolta cerească cu un ochean vechi, Gabo îndeplinea întotdeauna dorințele cele mai nesăbuite ale nepoțelului său preferat. Iar dacă se întâmpla, de pildă, să fie joi ori sâmbătă, băiețelul tot îl întreba, lingușitor, pe bunic:

- Bunicuțule, nu-i așa că și azi e luni?

Iar vrăjitorul ofta, cu jumătate de lacrimă în ochi - jumătatea de răs a lacrimii - și îi răspundea:

- Sigur nepoate, și astăzi este luni. Ca și ieri, de altfel...

Bunicuțul era un vrăjitor strașnic. Știa să facă, de pildă, medicamente, amestecând frunze și tot felul de pietre pisate, schimba direcția vântului ca să nu-i intre praf în ochi când urca muntele, preschimba, doar cu un bețișor fermecat de alun, apa de la fântână în bănuți rotunzi de aur, atunci când întârzia să vină poștașul cu pensia, iar când seara cobora din

Cer prea devreme și el nu isprăvise treaba în peșteră, mai lungă ziua. E drept, atunci când spunea povești, Bunicul avea grijă să mai scurteze vremea, care trecea de două ori mai repede, observase de multe ori Arin. Câteodată, mai băgase de seamă băiatul, bătrânul ghicea viitorul. Duminica de pildă, citea ziarul în bucătărie și din când în când ofta, dând din cap, exclamând apoi:

- Ehei, o să fie de rău, băiete!

Bunicul nu greșea niciodată vremea, așa cum mai fac meteorologii. Iarna, după Crăciun, moșul dezbrăca într-o noapte o ceapă cu douăsprezece foi, apoi așeza foile cu căușul în sus și le stropea cu sare, punându-le una lângă alta. Apoi, menea: "Tu să fii pentru Genar, tu să fii pentru Făurar, tu să fii pentru Mărțișor..." Și tot așa mai departe, pentru toate cele douăsprezece luni-surori ale anului. Dimineață, lua la cercetat foile, și acolo unde se aduna mai multă apă peste noapte, însemna că va fi luna cu mai multă ploaie sau zăpadă, peste an. Ce mai, bunicul era un vrăjitor pe cinste!

- Uite, o să plouă și în luna lui Cuptor, o să avem grâul mare și pomii vor da rod bun!, tare se bucura atunci bunicul.

Pentru că, vezi bine, Bunicul era un vrăcaci puternic, el nu se temea de mai nimic, nici de zmei, nici de Muma Pădurii, nici de vrăjitoare.

- Mă tem doar de Dumnezeu și de Fisc, recunoștea bătrânul. Ei, nu-mi cere acum să-ți spun ce-i aia Fisc! Întreabă-l pe Tata, întreab-o pe Mama!

Când Arin spunea și el o poveste, cu zmei răi și cotoroaște periculoase, Bunicul se încrunta:

- Și zmeii cei răi au fost micuți cândva și au făcut buba la picior. Ce dacă-s cam fioroși? Crezi că micuții zmei nu se sperie când ne văd așa urâți? Mai ales dimineața, când uităm să ne pieptănăm! Dacă-i lași în pace în lumea lor, și ei te lasă în pace în lumea ta, ai priceput?

Cât despre vrăjitoare, cu care se pare că Bunicul avusese de-a face în tinerețe, bătrânul putea sporovăi zile întregi.

- Nu, nu există "vrăjitoare rele" sau "vrăjitoare bune", spunea el duminica, în bucătărie, după ce lăsa ziarul din mână, iar bunica tocmai așeza cozonacii bine crescuți la cuptor. Ascultă-mă bine, nepoate: nu există "vrăjitoare bună" care să nu aibă chef câteodată - de, ca femeile! - să facă și câte-o răutate. Dar... (și acum Bunicul zâmbea, uitându-se, nu știu de ce, cu coada ochiului la Bunica) nu-i nici vreo "vrăjitoare rea" care să nu mai scape și ea, măcar din când în când, câte-o faptă bună...

Dar cel mai mult se pricepea Bunicul să fiarbă cafeaua. Așa se îndrăgostise de el, în tinerețe, Bunica. Căci bunicul făcea o cafea aromată,

în care amesteca Cardamon, mirodenia cea mai parfumată din lume, care miroase nemaipomenit și pișcă la limbă...

Bunica făcea, vezi bine, și ea vrăji, dar mai mititele, de casă. Atunci când era mic, Bunica îi punea lui Arin, în leagăn, un cuțit de fier, ca să se sperie duhurile necurate care ar fi avut poftă să-l schimbe pe copil cu cine știe ce lighioană urâcioasă.

Alteori, Bunica trecea un ban de argint prin cămașa nepoțelului, descântând cu glas șoptit:

- Să rămână Arin curat, luminat, ca argintul cel fără urâciune!

Ca să-l ferească de deochi, îi lega și acum băiatului la încheietură un fir de mătase roșie. Iar atunci când băiatul dormea, ca să-l apere de duhurile cele rele, Bunica punea de strajă în dreptul ușii o mătură veche.

În sfârșit, casa bunicilor era apărată de atacurile altor vrăjitori, de o căpățână veche de cal, urcată în vârful unui par înalt.

GREȘALA UCENICULUI VRĂJITOR

Într-o zi de marți, bunicul tocmai pregătea un leac împotriva răcelii ușoare, din scoarță de salcie albă bine pisată, pentru că bunica avea de ieri nasul cam roșu și tușea. Ca să nu stea degeaba, Arin îl luă pe Flanel și porniră amândoi la o căutare de ierburi care aici, în Munte, încă se mai găseau. Ce se va bucura Bunicul că nu trebuie să se mai cațăre el după buruieni!, se gândi picu!

În scurt timp, au rupt amândoi o grămadă de iarbă fragedă și de buruieni, apoi băiatul se gândi să aducă bunicului și puțină coajă de copac. Chiar în apropiere se ridica un ulm falnic. Copacul, bătrân, era singuratic, de parcă ar fi fugit de acasă, singur, departe de lume. Arin scrijeli scoarța copacului cu briceagul și smulse o bucată măricică de coajă, apoi își săpă cu briceagul și inițialele. O lacrimă se prelinse atunci din rana făcută, dar băiatul își zise că trebuie să fie o picătură de rășină: doar copacii nu simt durerea, nu?

Între timp, Flanel se cocoțase, așa cum fac toate pisicuțele, tocmai în vârful copacului, dar îi era frică, așa cum se întâmplă cățelușilor, să se dea iarăși jos. Arin urcă până sus, julindu-și genunchii de coaja cea aspră a copacului, și-l strânse la piept pe îmblănit, care îndată începu să toarcă de mulțumire. Dar înainte să coboare, Arin observă ceva neașteptat: printre stânci își făcuse apariția un camion mare. Șoferul, unul înalt și gras, că abia încăpea în cabină, se dădu jos, aruncând priviri neliniștite în toate părțile. De cine se temea oare? Curios, băiatul mai rămase o vreme în copac și de acolo văzu că mătăhălosul rupse mai multe tufișuri și acoperi bine cu ele camionul, ca să nu fie văzut, oricine-ar fi trecut. Dar cine să treacă prin pustietatea aceea?

Când șoferul urcă înapoi în cabină și se puse pe sforăit, Arin coborî binișor din copac. Cu cățelușul în brațe și încercând să nu-l trezească pe străinul cel gras, care nu părea din cale-afară de prietenos, băiețelul puse talpa greșit și se trezi că alunecă vertiginos spre pământ. Și poate că praf s-ar fi făcut, dacă o creangă groasă a ulmului, plină de frunze, nu ar fi apărut nu se știe cum în calea sa, oprind căderea.

Arin ar fi putut să jure că la urcare nu văzuse creanga aia acolo, dar ce mai conta? Scăpase cu viață!

Luând-o spre peștera Bunicului, băiețelul se gândi cum o să se laude cu aventura din copac. Și să nu uite să-i spună bunicului despre străinul care, văzuse bine, se ascundea! Bunicul, care le știa pe toate, trebuie să știe și ce-i cu camionul acela!

Dar, când îl văzu cu brațele pline de plănute rupte, din care mai curgea încă seva, bunicul îl întâmpină încruntat, astfel încât băiatul nu mai apucă să-i povestească nimic despre camionul cel ciudat și nici măcar de aventura din copac.

- Copil rău ce ești!, strigă la el bunicul. Ce ți-au făcut sărmanele flori, de le-ai smuls cu tot cu rădăcină?! Ce ți-au făcut frunzarele, de le-ai rupt crengile?! Iar bătrânul ulm, dușman ți-a fost, de i-ai jupuit fără milă pielea?

- Iartă-mă, bunicule, spuse băiatul cu lacrimi în ochi, dar am vrut doar să-ți fac o surpriză! Te-am văzut eu bine cum aduceai mereu, cărând din greu, frunze, rădăcini sau coajă de copac, pentru leacurile tale bune, și-am vrut să nu te mai obosești umblând tu după ele...

Bătrânul rămase puțin pe gânduri.

- Măi băiete, să știi că nu orice zboară se mănâncă! Eu folosesc, este drept, frunze, dar nu rup niciodată decât o mică parte din ele, astfel încât tufa sau copacul să nu sufere și să se refacă grabnic! Și niciodată nu o scot o floare din rădăcină, ca s-o omor. La fel fac și cu copacii, cărora le cer voie să le iau bucățele mici din scoarță, de acolo unde e mai bătrână și nu mai au nevoie de ea. Trebuie să știi că nici măcar vârfurile copacilor din Pădure nu se tund așa, când vrea omul, ci doar atunci când copacul împlinește cincisprezece ani! Orice vrăjitor știe că trebuie mare grijă atunci când îi atingi pe trăitorii cei verzi, căci au și ei suflet. Ba mai mult, când ucizi o floare, un copac sau un smoc de iarbă, nu le faci rău numai lor... Rupi o frunză, jos plânge un omuleț!!! Stai jos, pentru că este timpul să îți povestesc un secret pe care numai puțini vrăjitori îl știu...

Arin se așază pe un scăunel de lemn scund, cu trei picioare, iar Flanel i se cocoță în poală și începu să toarcă. Parcă și Bunicul se mai îmbunase puțin...

PAZNICI BOTANICI DIN ȚARA VERZUȘILOR

- Am să încep prin a-ți povesti ce ființe ciudate s-au găsit întotdeauna, se găsesc și se vor găsi veșnic chiar sub picioarele noastre, încep bunicul vrăjitor povestea lui. Acele mici ființe, de care încă nimeni nu știe, vor trăi câtă vreme pe Pământ va mai înflori o singură floare măcar, sau un copăcel își va clătina în vânt frunzele verzi: verzușii, piticuții care trăiesc sub pământ, stau cu capul în jos și respiră pământ.

Dragii locuitori din Țara-de-sub-Piciorul-de Om, Marele Regat al Verzușilor, care au făcut dintotdeauna ca lumea noastră să rămână verde și noi să ne putem bucura ochii și să putem respira în voie aerul curățat de verdețură... Și ei trăiesc în pace, până când un băiețel neastâmpărat ca tine se apucă să rupă flori și să jupuiască copaci!

- Și eu de ce nu i-am văzut niciodată de câte ori am săpat în pământ ca să mă joc?, făcu înciudat băiatul.

- Nepoate, îți trebuie ochelari foarte, foarte buni ca să-i poți vedea măcar pe cei mai voinici dintre ei. Pentru că micuții încep și-o mie într-o linguriță!

- Și omuleții ăștia s-au supărat că eu am smuls iarba?

- Hai să-ți povestesc tot! Deci, într-o țară de care încă nu ai auzit, trăia și încă mai trăiește un neam blând de omuleți, cu pielea de culoarea frunzelor de salată, cu multe degetele fine, ca niște rădăcinuțe, și cu capul ținut ca un sfredel, cu care ei își fac loc printre bulgării de pământ afânat, cu aceeași vrednicie cu care își sapă loc rădăcinile copacului sau tot așa cum își scot capul, primăvara, lujerii ghiocelor, numai că se mișcă mai repede, așa cum și noi ne mișcăm aici, prin aer.... Trebuie să se descurce așa, pentru că ei, drăguții verzuși cei verzuși, trăiesc, după cum ți-am spus, cu totul și cu totul în pământ, tot așa cum noi, oamenii, trăim cu totul și cu totul în aer. Noi călcăm pe pământ și tragem în piept aerul, iar ei pășesc pe aer și respiră, miros pământ. Ei numesc aerul nostru, pe care calcă, "Cer", pentru că nu văd ca noi cerul, în toată înălțimea lui, cu stele cu tot...

Ei umblă exact cu capul în jos, deși ei ar putea spune că noi umblăm cu capul în jos, față de ei. Dacă un om ajunge în dreptul unui verzuș, amândoi stau de fapt talpă la talpă, de parcă ar da noroc. Doar că un verzuș e atât de mic, că nici nu se vede talpa lui pe talpa ta! Acolo unde pentru ei începe pământul în care se pot zbengui, pentru noi începe o lume închisă.

- Dar au aflat verzușii că pe Pământ trăiesc oameni?

- Unii, mai înțelepți, știu aceasta. Numai că, pentru acei verzuși, noi oamenii suntem niște uriași înspăimântători, cu capul turtit, care trăim cu capul în jos (zic ei!) și cu picioarele pe lumea lor. Iar noi, ne plâng de milă verzușii ăia, nu avem parte să privim, în timp ce ne plimbăm dimineață, frumusețea rădăcinilor misterioase, fine, noduroase, pline de farmec, întortocheate ca o împletitură, bărboase ca un marinar bătrân sau lucioase ca niște șerpi, pe care le au sub pământ copacii, florile sau iarba cea unduioasă și pprintre care locuitorii subpământului se plimbă așa cum ne plimbăm noi printr-o grădină botanică plină de pomi. Noi avem parte doar de flori, de coroane de copaci sau lujere care, cred ei, verzușii, “Nu sunt bune chiar la nimic, nu au nici un rost. Dar chiar nici un rost!” Verzușii cred că ei cultivă de fapt legumele, din care fac bucate foarte gustoase, gătesc morcovii ori cartofii și nu le pasă de frunzele care cresc pe partea oamenilor, tot așa cum oamenii culeg “pe partea lor” mere sau struguri, fără să le pese de rădăcinile lor.

După cum vă spuneam, ceea ce noi, pământeni, respirăm cu nesaț, este pentru micuții verzuși ceva tare, pe care calci și din care cresc ceea ce noi nu vedem - rădăcinile florilor, legumelor sau copacilor care își ițesc pe partea noastră numai frunzele, lujerele, florile și fructele.

- Și verzușii nu pot mirosi florile?, se miră Arin.

- Nici un verzuș n-ar înțelege de ce pământeni, mai ales fetele, duc la nas fericiți și tot miros și miros florile și le pun în piept sau în vase cu apă. Și poeții verzuși scriu poezii minunate, dar, normal (spun ei), doar despre rădăcinile puternice ale stejarilor, despre păienjenişul ca de dantelă al rădăcinilor de stânenel sau chiar despre forma armonioasă a bulbului de ceapă, cel învelit în multe straie... Numai că pe verzuși nu îi ating niciodată, din păcate, adieri de pământ, așa cum ne bucurăm noi de palele de vânt primăvăritic, care aduc miros de verdeață. Deși e foarte întuneric sub pământ, verzușii se mulțumesc cu lumina, slabă, care vine din centrul Pământului, mereu fierbinte și luminos.

- Verzușii se duc, ca Mami și ca Tati, la servicii?

- Sigur, ei sunt foarte harnici! Principala ocupație a verzușilor este să îngrijească rădăcinile, le curăță de aer vechi și le înfașă cu grijă vârfurile mai tinere, prea fragede, care pot să înghețe de frig noaptea... Când micuțul verzuș ajunge la vârsta de școală, și plântuța pe care o are în grijă a ieșit frumos din sămânță și își scoate frunzulițele deasupra pământului, pe partea oamenilor. Fiecare primește în grijă o plantă, crește odată cu ea și când ajunge destul de mare ca s-o apere singur, rostește un jurământ: “Te voi străjui cu viața mea, suflet verde de (aici urmează numele: paltin, arin, trandafir, păpădie, fir de iarbă sau altă plantă pe care tânărul verzuș o ia în primire)! Te voi îngriji și te voi păzi, iar când viața ta va sfârși, și viața mea

se va ofili!” Nici ziua, nici noaptea, verzușii nu au altă grijă mai mare decât să-i meargă bine plantei-stăpâne. Pentru că plântuțele au nevoie ca aerul să le scalde rădăcina, mulți verzuși caută și aduc în spate bucăți mari de aer, care se găsesc acolo unde pământul nu este bătătorit, ci afănat; cel mai bine acolo unde omul tocmai a săpat pământul, primăvara. Verzușii mai bogați cumpără aer de flori de la magazin și au mare grijă de rădăcinile copacilor cei groși: alungă dăunătorii și lustruiesc fiecare ramificație a rădăcinei.

Ceilalți verzuși au grijă de puieți, de boscheți, până și de iarbă sau floricele. Verzușul trebuie să fie sănătos, pentru că dacă se îmbolnăvește, floarea se ofilește și ea. De aceea o să vedeți mereu copaci mai puternici decât alții sau flori mai vesele decât alte flori.

- Dar verzușii ies la pensie, ca matala?

- Nu, niciodată! Când omulețul cel verde ajunge la bătrânețe, copacul, tufișul sau floarea pe care o are în grijă este de asemenea un bătrânel sau o bătrânică, care abia își mai înalță spre ‘naltul Pământului rădăcinile zbârcite, iar dacă scobești în aer n-ai să găsești jos, în lumea oamenilor, decât resturi uscate de tulpină... Pentru că florile trăiesc mult mai puțin decât copacii, verzușii-de-copac ajung la vârste venerabile, pe când verzușii-de-iarbă trăiesc numai câteva veri. Versușii-de-trandafir trăiesc ani la rând, reușind astel să adune destulă înțelepciune pentru a le-o împărtăși și verzușilor-de-lăptucă sau verzușilor-de-ghiocel, care trăiesc doar câteva zile și sunt de aceea, săracii, tare prostuți, ca niște bebeluși. Aș vrea, nepoate, să nu uiți niciodată: atunci când verzușii se ofilesc, mor și plantele lor! Iar dacă oamenii smulg, strică sau nu udă plantele și acestea se usucă, îngrijitorii de sub pământ se ofilesc și ei, spre jalea celorlalți omuleți.

SATUL - NĂSTUREL

Bunicul Gabo avea chiar, ascunsă bine, și o hartă a Țării Verzușilor. Chiar sub ulmul pe care îl scrijelise Arin, era un ținut întreg al verzușilor. Nu departe de casa paznicului ulmului, pe care îl chema Ululum, într-un sat cocoțat pe nasturele unui palton de damă, își făcuseră căsuțe din cărămizi mărunte din aer verzușii-de-iarbă. Următorul sat, la o aruncătură de băț - adică la câteva zile bune de mers pentru un verzuș - se găsea un sătuc al pipărușilor. Micuții țâfnoși, care nu se înțelegeau cu nimeni, locuiau în mai multe bobițe de piper. Poate și aerul iute de acolo îi făcea mereu să se burzuluiască unul la altul, să-și tragă pumni în nas și, de rest, să-și dea și câteva palme... Dar mai ales, să caute veșnic prilej de ceartă vecinilor! Pe hartă erau însemnate cu cruciuliță și comorile. Sigur, pentru Arin sau Flanel acele comori n-ar fi avut chiar nimic interesant, dar pentru verzuși erau foarte prețioase, iar pipărușilor le plăcea să vină noaptea și să fure din bogățiile din Țara Verzușilor.

Acolo, sub pământ, multe dintre bogățiile de nemăsurat ale Țării de sub Ulm erau uitate sau îngropate de oameni, de animale sau de ploi. Gândiți-vă cât belșug le-a adus omuleților ciocolata îngropată anul trecut, nu departe de ulm, de Flanel. De atunci, mulți dintre verzușii care nu aveau

prea mare bătaie de cap cu îngrijirea plăntuței lor se făcuseră mineri. Cu târnăcoape făcute din vârful unui spin de salcâm, ei plecau din zori la Muntele de Ciocolată și se întorceau la prânz cu căruța plină. Bieții mineri puteau fi recunoscuți imediat după dinții lor cariați, de la mâncat atâta ciocolată!

Altă bogăție naturală era lemnul. De exemplu, o scobitoare cărată de ape aici sub pământ era cea mai apropiată carieră de lemn. Butucii tăiați din scobitoare erau puși pe foc, la bucătărie. Verzușii tăiau cu drujbele de mai mulți ani din acea scobitoare, și tot nu se mai termina!

Dar printre lucrurile îngropate de oameni nu erau numai lucruri folositoare. Astfel, bunicii lui Arin îngropaseră în primăvară, chiar deasupra satului de pe nasture un motan mișos, care murise de bătrânețe. Pe hartă, motanul persan fusese însemnată, stângaci, cu un cerc mare.

Cotoiul nu numai că făcea multă umbră Satului Năsturel, dar își dormea acum somnul de veci cu sforăituri, încât rareori verzușii se puteau lăuda că au dormit bine peste noapte. De altfel, aveau cu toții niște cearcăne...

Dar sub pământ mai trăiau verzuși care nu avuseseră parte, la naștere, de o plantă pe care s-o îngrijească. Doctorii le spuneau părinților că micuții nu vor avea atâta suflet ca să le ajungă nici pentru trei zile, cât îi trebuie unui ghiocel ca să înflorească, și că ar fi bine să-i dea mai bine pe copii la meserie. Și, cine nu se făcea miner-de-ciocolată, pentru că nu avea dinți buni și brațe vânjoase, rămânea se se facă cioban. Un cioban avea în grijă zece, până la douăzeci de râme mici, dar râmele mari erau mai greu de stăpânit decât celalalte și abia te descurcai cu trei! De cum începea ploaia și apa țâșnea de sub picior, ca la fântânile arteziene, nebunele nu mai puteau fi ținute în frâu și ieșeau buluc la aer! Se întorceau abia apoi, după ce pământul se usca pe partea ailaltă, târând în urma lor vălătuci de aer. Ciobanii amestecau vălătucii aceia cu rumegușul rămas din belșug de la tăiatul scobitorii și își făceau colibe.

Râmele erau foarte bune, căci afânau pământul și aduceau mereu după ele vălătuci de aer, buni de pus la rădăcini.

PERICOL: CAP DE MORT!

A doua zi, chiar de dimineată, în timp ce mânca o felie de cozonac abia scos de Bunica din cuptor, Arin își aminti deodată de camionul cel misterios. Dar Bunicul plecase deja cu noaptea în cap la peșteră, așa că băiețelul înfășură într-un ștergar mai multe felii de cozonac (că poate li se va face foame pe drum), îl luă pe Flanel, care sărea în sus de bucurie că este scos la plimbare, și o luară la deal, pe drumul care ducea la ulm. Pe drum, Arin opri doar atât cât să îngroape frunzele și lujerii și coaja rupte ieri, pentru că se gândi că orice lucru viu trebuie să aibă un mormânt, atunci când rămâne fără viață. Cele povestite ieri de bunicul-vrăjitor îl impresionaseră puternic pe băiat, care jură că n-o să mai rupă, niciodată, nici măcar o frunză!

Ajunseră lângă copacul uriaș înainte de prânz și băiatul se cocoță pe crengile de sus ale ulmului. Își aminti de creanga care îl salvase cu o seară înainte, dar acum creanga parcă statea altfel...

De sus, Arin nu mai văzu nici un camion. O fi plecat dimineța? Sau era așa de bine ascuns? Nu, nici vorbă: camionul plecase.

Băiatul coborî și se luă după urmele proaspete lăsate de roțile camionului acolo unde pământul era mai afânat. Cu cât se apropia mai mult de locul unde fusese ascuns ieri camionul, cu atât băiatul observa că

iarba era mai uscată, iar pământul era negru-violet și mirosea urât, ba chiar începuseră să se ridice aburi și miasme, ca dintr-o mlaștină puturoasă.

Găsi și crengile care ascuseseră ieri camionul, dar sub ele era ceva! Arin se temu o clipă să nu dea cumva peste mătăhălos, trăgând un pui de somn sub frunzar, mai ales că Flanel începuse să scuie, cu coada dreaptă, cum fac motanii atunci când se înfurie. Dar nu, cățelul-motan începu să tușească: mu-i plăceau și pace miasmele care ieșeau de sub frunze!

Arin îl luă pe Flanel în brațe, poate ca să prindă și puțin curaj, apoi dădu deoparte câteva crengi. Și, ce să vezi? Cineva uitase acolo mai multe butoaie ruginite, iar din unele, mai sparte, se scurgea o zeamă care ardea pământul, fumegând. Nu putea fi nici o neînțelegere: pe fiecare butoi fusese pictat semnul cunoscut pentru otravă: un teribil cap de mort!

Când, după ce alergă într-un suflet, băiatul povesti bunicului cele întâmplate, vrăjitorul lăasă vrăjile începute și veni imediat la locul nenorocirii. Între timp, negreala scursă din butoaiile vechi și sparte se apropiase bine de ulm și de pâlcurile de puieți, de trandafirii sălbatici și de iasomia pe care bătrânul o plantase acolo acum câțiva ani.

- Vai! Verzușii sunt în mare pericol!, strigă bătrânul.

- Dar nu-i nimic de făcut? Dacă aruncăm în altă parte butoaiile?

Bătrânul dădu trist din cap:

- Răul a fost deja făcut! Noi doar putem opri otrava să se mai întindă aici, dar sub pământ a intrat deja prea multă. Și de ceea ce mă tem cel mai mult, Vrăjitorul cel Rău, Marele Amar, Prințul Vesteșed, vrăjmașul Verdelui, pe care l-am învins când eram mai tânăr, va bea otrava care-i va da din nou puteri ca să-i năpăstuiască pe verzuși! L-am ascuns atunci într-un vârful de ac, dar nu prea departe de rădăcinile ulmului. Dacă otrava ajunge la vârful de ac și îl topește, sufletul cel negru al lui Amar va stapâni peste toată lumea verzușilor! Lumea lor se va umple de otravă, puținii verzuși care vor scăpa cu viață îl vor sluji pe vrăjitor și lumea noastră va rămâne fără verdeață!

- Adică... Amar ăsta, e doar un vrăjitor mic, cât un vârful de ac? Atunci e simplu: iau o sapă și răscolesc tot pământul, până dau de el! Și îl iau cu două degete și... și...

Bătrânul dadu însă întristat din cap.

- Sub pământ, el este cel mai puternic, nepoate. Nu poți să-l găsești decât dacă te cobori după el...

- Păi, bunicule, tu ești un vrăjitor mare la stat, iar el nu este doar un țâști-bâști de vrăjitor care nici nu se vede fără ochelari, și încă ochelari din ăia groși! Cum adică, să fie greu să-l învingi?!

- Trebuie să știi că întotdeauna pot fi vrăjitori mai mici care să facă vrăji mai mari decât vrăjitorii cei uriași! Tot așa, sunt ființe mici, pe care le-

ai putea strivi cu un deget, dar care sunt protejate de vrăjitori mai mari decât vrăjitorii care îi protejează pe uriași... Niciodată să nu judeci lucrurile doar după mărimea lor: o picătură de otravă e mai periculoasă decât o mie de puști și pistoale! Dacă Amar, Prințul Veșted, vrăjmașul Verdelui, va învia și nu va fi închis din nou în vârful de ac, după ce va cuceri subpăpântul va înfrânge și lumea noastră, chiar și pe noi! Și, cu fiecare viață nouă pe care o va înghiți, va fi tot mai uriaș!

Căzură amândoi pe gânduri, în timp ce se însera și pajiștea se ofilea din ce în ce mai tare. Pe obrazul lui Gabo începură să șiroiească lacrimile, astfel că lui Arin inima i se făcu mică de atâta tristețe.

- Vezi, nepoate, dacă mi-ai fi povestit de ieri tărășenia cu camionul, l-am fi împiedecat pe străin să descarce aici butoaiile de otravă! Sau dacă mi-ai fi spus măcar dimineață...

Arin se simți atunci tare vinovat.

- Dacă Vrăjitorul Amar ar fi acum învins, Țara Verzușilor ar putea fi salvată, mormăi pentru sine bătrânul. Dar eu nu mai am puterile din tinerețe, pe cine oare să trimit în locul meu?

Dar chiar în acel moment, vraja uitată de bunic neterminată pe foc se umflă, se umflă, bolborosi ea ce bolborosi în ceainic, încât se auzi sunând un clopoțel în tot muntele, care ajunsese chiar până la urechile celor doi.

- Vai, am uitat complet de vrajă!, se sperie Bunicul. Acuma, rămasă fără stăpân, vraja poate fi folosită de oricine! Bine că nu este altcineva prin preajmă, se bucură bătrânul.

Arin, care se uita cu jale cum mlaștina cea neagră se mărește din vina lui, iar copăceii care fuseseră atinși parcă gemeau de durere, avu o idee. Dacă... vraja putea fi pornită acum chiar de oricine, de ce n-ar încerca tocmai el? Și, strângându-l la piept pe Flanel, își spuse cu voce tare:

- Vreau să mă strâng fără să mă plâng, pic cu pic să mă fac mic, chiar acum, bara-bun-bumm tocmai cât un verzuș, pe Vrăjitorul cel Rău să-l bat acuși! An-acunam-bada-ram-tam-tam!

Auzise formula magică spusă de mai multe ori de bunic, așa că o învățase ușor pe de rost.

Chiar în acea clipă, băiețelul simți cum îi înflorește în colțul ochiului o lacrimă mare, din mila pentru micuții de sub pământ.

Lacrima căzu plescând pe pământ și începu să se facă tot mai încăpătoare.

Când se uită însă la bunicul său și la ulm, puștiul își dădu seama că de fapt nu lacrima se umfla ci că el, Arin, cu Flanel cu tot, se micșora văzând cu ochii! Când Bunicul ajunsese atât de uriaș, încât un nasture de cămașă fu mai mare decât o roată de moară, iar lacrima se umflă mai mult decât un automobil, copilul căzu cu totul în ea. Arin încercă să facă pluta, în

timp ce Flanel, căruia nu-i plăcea deloc apa, înota câinește și mieuna ca o pisicuță udă. Dar lacrima o și luă din loc, se prelinse, picură și se scurse pe o frunză de brusture, apoi pe rădăcina de ulm și intră cu totul în pământ. În zadar încercă moș Gabo să vadă, cu ochelarii lui, pe unde se scursese picătura de lacrimă, că Arin și ajunsese sub pământ! Și primul lucru care i se întâmplă fu acela că se trezi mergând cu picioarele în sus și cu capul în jos! Dar după câteva minute începu să i se pară că așa ceva este normal.

ACASĂ LA TAICA ULULUMN

Lacrima îl purtase pe Arin departe în jos, tot mai jos pe rădăcină, până la o mică scorbură locuită. La aterizare, băiețelul se lovi tare cu capul de ușa acesteia: bum! Imediat, sosi pe creasta lacrimii și Flanel, ud tot, și se izbi de asemenea de ușă: bufff!

- Cine naiba bate la ora asta?!, se auzi dinăuntru un glas burzuluiit.

- Noi suntem, răspunse repede Arin, de teamă să nu supere pe cineva.

Va să zică, vraja funcționase! Se vede treaba că și o vrajă poate fi și la îndemâna unui copil, dacă este făcută bine pe jumătate de un vrajitor nici pe sfert atât de bun ca unul de poveste...

În ușă se deschise o fereastră, pe care ieșiră două sprâncene albe, supărate, cu peri foarte lungi, apoi un nas mare.

- Care "noi"?, întrebă nasul cel mare.

- Noi suntem, Arin și cățelușul meu cocker, Flanel.

- De ce nu-l lași pe câine să se prezinte?, se burzului moșul, care căuta se vede de multă vreme prilej de ceartă, dar nu avea cu cine.

Flanel miorlăi ceva moșului, iar moșul îi răspunse:

- Știam eu că știi să vorbești pisicește. Ia spuneți, de unde veniți?

După cât sunteți de pricăjiți, aș spune că trebuie să fiți verzusi-de-păpădie.

- Nu vrem să vă contrazicem cu orice preț, dar trebuie să vă spunem totuși că noi venim de sus... Adică, de jos, cum spuneți voi. De pe pământ... adică... din Cer, cum se zice la voi. Uitați, dacă nu mă credeți, eu am capul rotund, aduse ca argument băiatul.

Flanel dădu și el din cap, întărind cele spuse de stăpânul său.

- Vaai, da' ce urât îți stă!, îl compătimi pe băiat verzușul. Stai să vă deschid. Poate o sa stați mai mult, să-mi țineți de urât...

Dar Arin venise cu alte treburi!

- Nu prea cred că veniți de jos, dădu din cap, bănuitor, bătrânul, după ce-i primi în căsuța din scorbură. Hm, colo jos în Cer nu se poate respira, aerul e tare, nu-i ca pământul! Și n-am auzit niciodată că ar fi viață pe-acolo - și doar am vreo sută de ani. Sau o sută cinci? Sau am știut și am uitat? Mă rog, n-are importanță.

Și băiețelul, și cățelul răsuflară ușurați: erau primiți ca prieteni.

- Eu sunt Ululumn, băiatul lui Ululumnuk, cel care are și el în grijă un ulm bătrân găunos, ceva mai departe de-aici, spuse bătrânul, făcându-le semn să se așeze pe scăunelele făcute din felii mici de ciupercă. Mai am și un băiat, Ulul, care are un lăstar aici, în preajma rădăcinilor mele. Mă bucur că mă vizitați, nu de alta dar eu colind mult pe rădăcinile ulmului și rareori am timp să ajung și în sat, să mai schimb o vorbă cu cineva. De, am slujbă grea, iar eu sunt destul de bătrân!

- Cum, e și un sat pe-aici? Nu cumva...

- Da, un sătuc, cu mai multe case din aer clădite pe un ditai nasturele de palton de damă. E loc acolo berechet, dacă vrei să-ți ridici și tu o casă! Dar, pentru că veniți de la drum, nu vreți cumva să beți acum niscai sevă de ulm, rece, sau măcar să mâncați puțin dintr-un delicios pateu de râmă?

Arin acceptă din curiozitate o cană de sevă, dar refuză politicos carnea de râmă, pe care și Flanel o miroși doar, lăsând-o în farfurie.

- Nu prea avem timp de stat, se scuză Arin. O mare primejdie amenință acum Regatul și am venit să-l înfrunt pe vrăjitorul ăla rău, Amar. Apoi, ar trebui să ne întoarcem înapoi, dar nu știu cum vom face asta.

Flanel lăasă trist coada în jos. Măcar dacă pe lumea asta ar fi existat lăptic!

- Aha, stai să văd!, spuse bătrânul Ululumn, căutând pe rafturi, printre cărțile scrise mărunț pe scoarțe vechi de ulm.

- Aha, se bucură bătrânul, atunci când descoperi o carte mare - cea mai mare - scrisă pe frunze de brad. Vă dați seama că toata cartea era verde! Ei, dragii moșului, ia să vedem ce scrie aici. Aha, uite: "Cine îl va învinge pe Vrăjitorul Amar și va readuce bucuria în lumea verzușilor, va putea primi jumătate din mâna Principesei Lila și un sfert din împărăție". Nu, am greșit: "mâna Principesei și jumătate din împărăție". Uite, exact așa grăiește cartea noastră! E de bine.

- Dar ce carte e asta?, se miră Arin.

- Aceasta este, băiete, Cartea Verde a verzușilor, cartea noastră de capătăi, în care scrie ce trebuie să facem în orice împrejurare pentru ca lumea să rămână verde pe partea Cerului și plină de rădăcini frumoase pe partea noastră. În cartea noastră este scris tot trecutul nostru și, se spune, este trecut și tot viitorul...

- Ah, ce bine!, se bucură Arin. Înseamnă că scrie și cum am să mă întorc eu pe partea noastră de pământ, la bunici.

- S-ar putea să scrie, admise moșul. Doar ca noi nu avem voie, așa, că vrem noi, să dăm pagina Cărții înainte: o să avem răbdare și-o să vedem, atunci când o să ajungem acolo, ce era scris și ce nu. Legea nu ne dă voie să ne uităm în Viitor!

- Păcat... Ei, nu-i nimic: să sperăm că Bunicul va lăsa tot timpul deschisă o vrajă destul de puternică, mai zise, mai mult pentru el, băiatul. Dar o să ne gândim la asta abia după ce-l voi învinge pe Amar.

- Stai: acum îmi amintesc că Vrăjitorul Amar a fost învins cu mulți ani în urmă și închis într-un vârf de ac de Marele Vrăjitor Gabo, se miră bătrânul.

- Gabo este bunicul meu!, se fuduli Arin.

- Da, da... îmi amintesc că și acela avea capul la fel de rotund ca tine...

- O să depănăm amintiri mai târziu, se sculă în picioare băiatul, care terminase de băut cana cu sevă. Află, domnule Ululumn, că nu avem deloc timp de pierdut: un val mare de otravă va potopi curând aceste ținuturi și-l va elibera pe vrăjitorul cel rău!

- Se vede că de aceea mă simt astăzi atât de slăbit și mi s-au uscat câteva rădăcini - e din cauza otrăvii, își spuse bătrânul. Iar ieri m-am tăiat, din senin, la mână, fără să fie pe-aproape vreun cuțit, mai spuse bătrânul, mângâindu-și brațul bandajat, pătat de seva care i se scursese din rană.

Arin își aminti că el fusese cel care scrijelise ieri scoarța ulmului! Bunicul îi spusese clar: când faci un rău, cât de mic, unei plante, și omulețul ei slujitor suferă odată cu ea! Se feri însă să spună ceva bătrânului Ululumn, că din cauza lui are acum mâna bandajată.

- Eu nu pot să-mi părăsesc postul, chiar de-ar fi să mor odată cu bătrânul ulm, spuse grav Ululumn. Dar băiatul meu Ulul te va putea însoți: voi lua eu în grijă și lăstarul lui. Mai am un nepot, Cox pe numele lui, care are în grijă o tufă mare plină de țepi, fără frunze și fără flori, așa că tot nu prea are ce face acum. Am să-i chem și ei te vor întovârși.

- Le dai telefon?, vru să știe băiatul.

Bătrânul paznic bătu însă chiar atunci într-o rădăcină goasă, cu bastonul în care se sprijinea. Rădăcina vui ca o goarnă. Bătrânul bătea tot felul de semnale în lemnul cel rotund al rădăcinei, și în curând i se răspunse, în același mod.

- A, am priceput: e ca atunci când Mămica bate în țeava de la calorifer ca s-o invite pe prietena ei, care stă un etaj mai sus, să vină la o cafea. Dacă vecina nu e acasă, nu răspunde nimeni, dar dacă a auzit, bate și ea o dată în țeavă. Dacă va veni, bate de două ori, iar dacă o invită ea pe Mămica, bate de trei ori! Simplu! Țsta este secretul lor...

- Pe vremuri, spuse întorcându-se spre ei bătrânul, tot Pamântul era verde. Peste tot erau numai rădăcini, și puteam comunica între noi, de la rădăcină la rădăcină, peste tot. De mulți ani însă, am început să ne cam veștejim, și putem “vorbi” prin rădăcini doar cei care am mai rămas, pe ici, pe colo...

Așteptară o vreme, astfel că Arin mai bău o cană mare cu sevă de ulm, pe care o găsi destul de gustoasă, iar Flanel catadixi să guste din pateul de rămă care, poate și din pricina foamei, i se păru bun, așa că-l recomandă și stăpânului său. Arin observă că bătrânul Ululumn îl descosea pe cățel, iar Flanel, gură spartă cum era, răspundea bucuros, pe pisicește.

- Însoțitorul tău spune că ești mare vrăjitor, traduse la un moment dat Ululumn băiatului. Cică poți conduce, cu vârful piciorului doar, o mingiuță care stă lipită acolo cu cine știe ce vrajă!

De fapt, Flanel avea dreptate: Arin era centru înaintaș în echipa școlii, iar antrenorul îi spunea deseori că pasează și driblează “ca un adevărat vrăjitor”!

MARELE COX ȘI FRUMOSUL ULUL

Mai curând decât se aștepta Arin, la ușă bătu cineva. Bătrânul deschise, și în încăpere intră, aplecându-se, un verzuș uriaș. Era aproape de două ori mai înalt și mai voinic decât moș Ululumn încât probabil că Bunicul l-ar fi putut zări chiar, dacă și-ar fi pus două perechi de ochelari, una peste alta.

- Sarut-mâna, unchiule Ululumn, spuse uriașul, care trebuia să stea aplecat în încăperea făcută pentru verzuși normali.

- El este nepotul meu Cox, fiul lui Costin. Bunic nu are, pentru că tată-su a venit la noi într-o sămânță adusă de vânt și, drept sa fiu, nu s-a bucurat nimeni căci, fără să fie bună la ceva, tufa de spini ne lua din apă și din aer. Dar Cox e un băiat bun. Pentru că are mult timp liber (știi, țepii ăia

nu numai că n-au nevoie să fie îngrijiți, dar nici măcar nu pot fi stârpiți, chiar și cu otravă!), lucrează și la mina de ciocolată.

- Mina de ciocolată? Dar asta sună în sfârșit bine, după ce-am făcut cunoștință cu pateul de rămă și cine mai știe ce friptură din lăbuță de buburuză!, își spuse în gând Arin.

Cox se așează pe o laviță, obosit.

- Uff, iar mă doare ficatul!, se plânse el. Când ești așa voinic, ai mult mai multă greutate de cărat cu tine decât alții. Uite, ăștia micii (și arată spre unchi-său Ululumn) nici măcar nu transpiră când merg!

Flanel se apropie de uriaș ca să-l miroase. Dar Cox sări iute să se pună la adăpost în spatele bătrânului Ululumn.

- Ține legată dihania ta fioroasă!, ceru Cox, tremurând de frică, băiatului.

- Dar nu-i decât un cățeluș, care nu mușcă nici măcar păpușile, îl apără nedumerit băiatul. Credeam că un uriaș ca tine nu se teme de nimic. Uite ce micuț e Flanel!

- Micuț ori măricel, uite ce colți de câine are!, spuse, ascuns în continuare după Ululumn, uriașul.

Bătrânul îl privi pe nepot cu îngăduință.

- E un fricos mare, pentru că ai lui îl tot băteau când era mic, ca sa stea cuminte, recunosc bătrânul. Și, e drept, nițel cam leneș, dar e totuși băiat bun. Dacă treci cu vederea că toată ziua se plânge de ceva, că nu prea are putere, că se întinde să se odihnească ori de câte ori îl doare ficatul - și asta se întâmplă des! - este un bun tovarăș de drum. Printre noi a fost poreclit Ficățel, însă dușmanii pipernici habar n-au ce leneș nepot am, îl văd de la distanță și se tem de așa o matahală. Nu-i totul să-i cotonogești, ajunge doar să-i sperii cu arma noastră secretă: nepotui Cox! Niciodată, nici unui pipăruș nu i-a trecut prin cap să încerce vitejia nepotului.

Arin nu mai apucă să răspundă, pentru că cineva bătu tare la ușă și în încăpere intră un verzuș tânăr și frumos, cu o pelerină fină împletită din fir de pânză de paianjen.

- El este băiatul meu Ulul, care o să vă însoțească. Are mintea ageră, ca toți paznicii ulmilor, și nu se teme de nimic.

- Decât de râsul celorlalți. Nimic nu e mai rău decât să te faci de râs în public, completă tânărul verzuș.

- Mai ales dacă în acel public se află și Principesa Lila, îl tachină bătrânul.

Ulul se înverzi, așa cum se înroșea Arin până în vârful urechilor, la școală, atunci când era prins cu lecția neînvățată.

Ca să scape de vorba bătrânului, se grăbiră să pleca, după ce umplură cu apă și cu sevă mai multe burdufuri făcute din stamine și luă ceva de-ale gurii, printre altele Arin descoperind câteva conserve de polen, făcute din florile de tei doborâte de vânt, pe care ploile le cărau sub pământ. Prin galeriile sapate de răme veneau tot felul de astfel de bunătăți de pe pământ, din lumea oamenilor...

Se despărțise cu lacrimi în ochi de bătrân, care nu voi să-i urmeze: el rămânea "la datorie"! Știau că s-ar putea să nu-l mai găsească în viață dacă nu se grăbeau. Seara trecută, înainte de a cădea în propria lacrimă, Arin văzuse cum pata neagră de otravă se apropie de copac văzând cu ochii. Oare îl vă regăsi mort și uecat când va reveni pe pământ? Dar oare vor mai reveni vreodată?, se înfioră Arin. Nu, acum nu trebuia să se gândească decât cum să-l înfrângă pe Amar! Dar oare cum îl va înfrânge? Formula magică a Bunicului va funcționa și aici, sub pământ? Iar Bunicul nu va trebui cumva să închidă până la urmă vraja, lăsându-l pe băiat să se descurce singur?!

- Am toată speranța într-un vrăjitor atât de mare ca tine, care poți îmblânzi și dresa chiar și o minge fără viață!, îl încurajă, la despărțire, paznicul ulmului.

Dar numai Arin știa ce-i cu... vrăjile de pe terenul de fotbal!

BUN VENIT PE NĂSTURĂȘ!

Era deja dimineată când porniră la drum. Aleseră o rădăcină grosă, pe care Ululumn o curăța mereu cu lopățica și o mătura toată ziua. De jur împrejur, baloane mari de apă, strălucitoare, se urcau până deasupra lor, se opreau o vreme, apoi plesneau, împrăștiind o ploaie care părea de aur în puțină lumină roșietică care venea din mijlocul Pământului. Din roua spartă în cioburi mici, culegătorii de rouă, care o recoltau în fiecare dimineată, făceau salbe scumpe, află Arin.

Verzușii aveau ochii foarte mari, ca să vadă bine în întuneric. Ei mergeau înainte. După ei, mirosindu-le urmele ca să nu se rătăcească, zburda Flanel, bucuros că a scăpat de glasul Bunicii, care tot timpul striga: “Acolo nu, Flanel!”, “Să nu faci asta, câine prost!” “Încă nu e timpul, Flanel!”, “Stai jos, cățel obraznic!” Și altele și mai și. Ultimul încheia plutonul Arin, care călărea, pe o șa de ciupercă, un pui de licurici. Licuricilor nu prea le place sub pământ, dar altă cale de a-și lumina drumul

nu era pentru băiețel! În lumea verzușilor avea însă să întâlnească deseori licurici legați la poarta caselor, ca să lumineze intrarea.

Balonașele de apă care plesneau pe cer nu erau nimic altceva decât bobitele de rouă care intrau în pământ pe partea oamenilor.

Din loc în loc se întâlneau cu mici izvoare, pe care le puteau sări cu ușurință sau trece prin ele udându-se cel mult până la genunchi. Unele izvoare se vărsau însă pe partea cealaltă, ca într-o gură de canalizare, dar Arin își imagina cum firișoarele se uneau acolo, pe pământ, formând mici izvoare la care coborau să se adape păsările și unde se strângeau căprioarele.

Până la satul de pe nasture, așezat destul de aproape pe harta Bunicului - la nici un lat de deget de om - merseră însă jumătate de zi.

- Vai ce mă doare ficatul!, oftă la un moment dat Ficățel, dar Ulul îl împinse de la spate să meargă mai departe, strigându-i:

- Vezi să nu te doară și spinarea! Tata a zis că, dacă te lenevești, e de-ajuns să-ți trag un ciomăgel de măcieș pe spate, că-ndată îți trece și durerea de ficat, și oboseala!

Tocmai când se termină rădăcina pe care au mers drept, fără să o cârmească la dese intersecții, de unde plecau alte rădăcini, din ce în ce mai mici, străbătură o porțiune lipsită de viață. Era un deal greu de suit, dar Arin se gândi că pe partea cealaltă, a oamenilor, era de fapt o pantă, pe care ar fi mers fără nici un efort dacă ar fi avut rotilele la el. Băiatul s-ar fi plictisit de atât drum, legănându-se incomod în șaua licuriciului, dacă nu ar fi avut la el walkman-ul cu căști, la care putea asculta caseta cu povești pe care o luase cu el, din fericire, la plecare. Ba chiar putea prinde muzică sau știri la radio.

- Uite, se gândi, chiar și un radio mititel poate să prindă muzică. În comparație cu walkman-un lui, radioul Bunicului e cât un munte, dar uneori Bunicul trebuie să dea cu pumnul în el pentru a-l face să funcționeze!

În față, cei doi verzuși prinseseră viteză, nu glumă.

- Domnule Cox, sunt mulți uriași ca dumneata în Regat?, strigă băiețelul.

- Sunt puțini, vrăjitorule, răspunse Cox fără să mai îndrăznească să se oprească din mers. Vezi bine, Ulul mergea cu pas vioi în spatele lui, și din când în când îi făcea vânt, ca să simtă, cu toiagul. Dar, continuă Ficățel, fără să se întoarcă, știu o poveste despre un uriaș extraordinar de mare care trăiește pe Lumea Ailaltă, de unde vii tu: trebuie să fi auzit de el! Pe lângă el, eu sunt, cum să spun?... Cât un vârful unei unghii!

- Și cum îl cheamă pe acel uriaș?, întrebă băiatul.

- Tom Degețel, răspunse imediat Cox.

Ca să vezi! Tom Degețel, piticuțul din poveste! I se dusesese vestea până aici, sub pământ! Și, culmea: era tocmai povestea de pe caseta pe care o luase la el Arin. Numai că în povestea oamenilor, Tom este doar de-un deget înălțime! Arin își cercetă vârful degetului mic: când era pe pământ, ar fi putut duce în palmă, cât ai clipi, o mie-două de verzuși între ulm și satul de pe nasture, fără să se obosească atâta...

La prânz, satul apăru în zare, cu căsuțele sale cochete din aer străveziu. Tot de la distanță, Arin văzu și motanul persan uriaș, ale cărui sforăituri se auzeau încă de departe. Când ajunseră în dreptul lui, Arin văzu că motanul face atâta umbră, încât el aproape își băga degetele în ochi. Cei doi verzuși dădeau însă binețe în dreapta și în stânga, scuturând din cap, așa încât începu și el să dea din cap, ca să nu pară nepoliticos.

- Ce faci, vrăjitorule?, se miră Cox. Noi ne făceam gimnastica de înviorare, ca să nu ne pâraie sau trosnească ciolanele când vom ajunge în fața nenelui. Aceasta ar fi, de bună seamă, complet lipsit de politețe!

La umbra uriașului motan, pe prispa unei case, o bătrânică stătea așezată comod și croșeta. Cei doi verzuși o salutară cu respect, iar Arin făcu la fel. La adăpostul persanului, bunica Iederda croșeta un pulover din scoarță de tei. Ca să vadă mai bine, ea legase de capetele croșetelor doi pui de licurici micuți, care abia făcuseră ochi, și care parcă dansau acum - atât de repede croșeta bunica!

Așa, tolănit și cu ochii închiși, motanul, care făcea acum umbră la toată strada, nu mai avea nimic înspăimântător, cum i se păruse băiatului de la distanță. Doar Flanel dădea din coadă neliniștit, mârâind ca un câine și arătându-și colții.

NENE, TANTI ȘI MĂI...

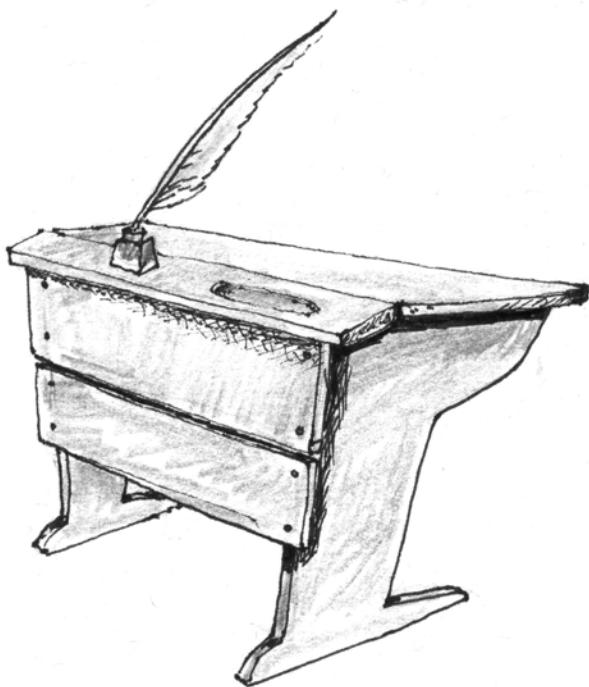
- Ce e acela “nene”? , întrebă Arin. E vreo rudă de-a voastră?
- Nu, vrăjitorule, el este conducătorul satului, îi răspunse Ulul.

Până la primărie mai era de mers, astfel încât băiatul reuși să afle multe lucruri interesante despre lumea verzușilor.

Versușii aveau, ca toată lumea, și conducători. Cei care erau mai pricepuți sau cu mai multă vechime în muncă ajungeau șefi mai mici sau mai mari. Când un verzuș dovedea că este destul de iubitor, de isteț și de viteaz, era numit “nene”. Un nene conducea un sat, iar mai multe sate erau conduse de un “tataie”. Pe când cei mai simpli dintre verzuși erau numiți de către șefii lor “măi”, dar de soțiile lor “măi-măi”. Atunci când, mai rar, se întâmpla ca o femeie verzușă să facă o faptă mare și să se țină seama de aceasta, ea era pusă șefă peste sat și căpăta titlul de “țață”, cam cum se

întâmplă pe pământ, când femeile sunt făcute directoare, baronese, prezentatoare de televiziune sau contese. Numai rareori o verzușă era numită la conducerea regatului, și atunci căpăta cel mult titlul de “tanti”. Însă și pe pământ, se gândi Arin, reginele puteau fi numărate pe degete, iar președinte, nu auzise să fi fost făcută vreo tanti.

Pe drum, băiatul se interesă și despre cum merg lucrurile la școlile verzușilor, nu de alta, dar încă își amintea de niște note puse în catalog de profesori care nu mergeau, ca și cei ai verzușilor, cu capul în jos.

LECȚIILE VERZUȘILOR

Prima lecție, pe care verzușii trebuia să nu o uite toată viața lor, era Lecția de mirare. “Dacă trăiești și nu te miri de nimic, degeaba mai trăiești”, învățau ei la prima lecție a lecției.

Din câte povesteau cei doi tovarăși de drum - dar mai ales Ulul, căci Cox, “uriașul obosit”, cum îl porecleau ceilalți verzuși, nu prea dădea pe la școală, fiind ocupat cu mineritul și cu țepii lui nefolositori - verzușii învățau

la școală o mulțime de materii ciudate. Făceau de pildă lecții de auzire căci, le tot băgau în cap profesorii, degeaba îți vorbește cineva cu înțelepciune, dacă urechile tale sunt în altă parte! Foarte importantă era Lecția de pă sare, care se învață cel mai greu, ani la rând, chiar și pe pământ! Când verzușii învățau toată lecția, erau în stare să plângă chiar și atunci când florii pe care o îngrijeau îi cădea o petală smulsă de vânt, ba chiar să izbucnească în hohote atunci când se ofilea un fir de iarbă de pe meleaguri foarte îndepărtate. De aceia verzușii umblau mai tot timpul pe stradă cu ochii plânși. Cei cărora le seca izvorul lacrimilor, cărau după ei călimări goale. Când le venea să plângă de la vreo foaie de ceapă prea iute, sau dacă plângeau mai mult decât se cuvine după vreun vecin ofilit, își strângeau cu grijă surplusul de lacrimi pentru atunci când vor avea nevoie de ele. Atunci când li se ofilea vreo rudă mai îndepărtată, vreun salcâm din alt sat, vreun gard viu de dincolo de râul subteran, dacă nu-și mai aminteau de ei nici măcar cum arată și nu le prea venea să plângă, picurau totuși și ei lacrimi amare, din lacrimile strânse cu grijă în călimările prinse la brâu, alături de rudele îndoliate.

Trebuie să-ți spun că Arin a fost și el invitat, în scurta sa vizită în Țara Verzușilor, la câteva astfel de lecții folositoare. Așa a învățat să vorbească cu florile și copacii, să le asculte șoaptele, foșnetele sau scârțâitul și să le răspundă...

Lecția de făcut plăcere era și ea foarte importantă pentru verzuși și verzușe. Ca și lecția de dat importanță celuilalt - cea mai grea dintre toate, pentru că unora dintre verzușii mai grei de cap chiar nu merita să le dai cine știe ce importanță!

În sfârșit, dar nu în cele din urmă, fiecare verzuș trebuia să învețe limbi străine. De pildă, verzușii-de-iarbă, care foloseau în familie limba ierboasă (ba chiar unii dintre cei mai obraznici vorbeau uneori buruienos!), deprindeau și pruna - limba verzușilor-de-prun, care te amețește când o vorbești toamna, vorbeau roza - limba străjereilor trandafirilor, chiar și petuna - un dialect șoptit numai noaptea de păzitorii petuniilor, în care verzușii foloseau, pe lângă vorbele frumoase, și parfumuri, pe care le țineau tot timpul în sticluțe mici, la brâu, lângă călimările cu rezerva de lacrimi. Urneau lecțiile de salcâmă, liliaca, sălcia a sălciilor, morcova, migdala, mai rar auzită și multe alte limbi și dialecte.

Limbi care puteau fi înțelese și de plante.

CUNOȘTINȚE NOI

Până la primărie, cei trei fură opriți în ospeție de mai mulți verzuși prietenoși. După ce Arin le spunea cât sunt de grăbiți și ce primejdie îi asteapta, verzușii se îngrijorau puțin (ba unii, mai fricoși, scoteau călimările de la brâu și începeau să arunce, hohotind, cu lacrimi în jur!), dar le trecea repede, insistând: orice-ar fi, ospeția rămâne ospeție, iar musafirii trebuie primiți cu sevă și rămă - cam cu este primitul "cu pâine și sare" jos pe pământ...

Arin abia putu să-i mai țină minte pe cei mai prietenoși dintre verzușii-gazde. Astfel, Pap avea în grijă o nalbă pitică, dar tatăl său, Papak, avea de furcă cu îngrijirea unei nalbe înalte cât o casă! Nalba bunicului Papakap fusese și mai înaltă decât floarea lui Papak, dar acum rămăsese din ea o grămăjoară uscată, aproape fără vlagă în ea. Atât Pap, cât și Papak se gândiră că bunicul îi va părăsi curând, așa că scoaseră iute călimările de la brâu și vărsară deja câteva lacrimi...

Vecinul Bob ducea în fiecare zi aer de flori la rădăcina unui trandafir japonez, care încă nu înflorise pe partea cealaltă, adică pe partea oamenilor. Bob era fiul lui Bobok, care ținea în grijă o tufă mare de trandafiri de dulceață, ce se cățăraseră pe zidul casei bunicilor lui Arin. Pentru că bunica se tot plângea că în tufă se tot adună musculițe, în ciuda rugăminții Bunicului tunsese trandafirul, astfel încât să nu-i mai tot intre florile pe geam. Deși trandafirul avea rădăcini puternice și tulpina groasă, cu multe frunze și flori, după ce bunica îi tăiasă din coroană, Bobok s-a simțit multă vreme slăbit și vecinii credeau chiar că o sa moară... Bunicul lui Bob, Bobokok, obosise să mai care aer de flori la rădăcinile trandafirului său uriaș. Cândva, trandafirul sau roșu ca flacăra învingătoare fusese chiar premiat la concursuri, pentru frumusețea sa.

Cu timpul, trandafirul lui Bobokok cuprinsese un întreg perete de castel, fusese admirat ani la rând pentru frumusețea verde a frunzelor care îmbrăcau toate ferestrele, iar oamenii nu se mai săturau să-i miroase florile. Când băieții se duceau la vreo întâlnire și smulgeau o floare de trandafir ca s-o dăruiască fetei, bătrânul Bobokok simțea o înțepătura în inimă (dar îi trecea repede, ca și suferințele dragostei la cei tineri, care dor tare, dar dor repede...). Însă toate acestea se întâmplaseră demult, demult - acum trandafirul se uscaseră aproape cu totul! Nici nu mai merita osteneala să-i cari aer de flori la rădăcină!

Stăpânii castelului voiseră chiar să taie trandafirul, pentru că, spuneau ei, vrejurile uscate aduc umezeală zidăriei. Dar nu se înduraseră: chiar și așa, aproape moarte, brațele trandafirului păreau o dantelărie scumpă și romantică. Astfel că bătrânul Bobokok nu mai ieșea în fiecare zi din casă pentru a merge la trandafirul său, dar îl mai ajutau verzușii tineri, care terminau repede treaba la florile lor.

Stejarul lui Balș, cel care avea căsuța chiar lângă Piața Primăriei, era de fapt un pui de copăcel, cu o mână de rădăcinuțe care se chinuiau să crească, de parcă ar fi fost mustăcioara unui soldat. Vârful unei rădăcinuțe ajungea până la marginea năsturașului, iar Balș mergea pe această cărăruie zilnic, până la locul său de muncă. Cu toții știau însă că într-o zi, peste multe zeci de ani, când puțini dintre verzușii de astăzi vor mai fi în viață, stejarul va crește, iar rădăcinile lui vor răsturna poate nasturele, cu sat cu tot. Dar mai era până atunci...

Tatăl lui Balș, domnul Balșoy, avea însă multă treabă, că să curățe și să lustruiască zilnic miile de ramificații ale rădăcinii stejarului de care răspundea, rădăcini pe care mergea ca pe niște drumuri mari. Rădăcinile erau foarte groase și bărboase, căci copacul tocmai împlinise în martie o sută de ani și fusese sărbătorit cu cântece, iar Balșoy a trebuit să sufle și să

stingă nu mai puțin de o sută de pui de licurici! Păi ce credeți, că numai copiii suflă în lumânări de ziua lor?

În sfârșit, bătrânul Balșoiroy avea patru sute de ani bătuți pe muchie - vă închipuiți că și stejarul său avea tot cam atâtia ani! Batrânul se ținea falnic și doar barba, care crescuse atât de lungă încât, împletită ca să ocupe cât mai puțin loc, o adunase într-un rucsac pe care-l purta cu greu în spate, arăta ce povară de timp duce moșul pe umeri. Copacul era falnic și moșul așijderea, în ciuda vârstei. Multe ar mai fi putut povești bătrânul, din cele văzute în patru veacuri petrecute alături de copacul său și printre generații și generații de verzusi, însă de-o vreme moșul cam începuse să uite. Abia mai știa drumul să se întoarcă înapoi, căci, inspectând rădăcinile, îi trebuiau luni întregi ca să viziteze toată acea încrengătură a copacului. Odată îl găsiseră rătăcit la rădăcinile țepilor lui Cox, altă dată, lângă puiul de stejar al lui Balș, moșul crezând că este iar tinerel și că i s-a dat în grijă un stejar mic! Ar fi vrut el!

Paznicii copacilor mai falnici aveau casele mai pe lângă Primărie, paznicii copăceilor stăteau și ei destul de în centru, plantele de grădină și florile ocupau cartiere mai depărtate, iar buruienilor li se lăsase periferia. O familie de mătrăgună fusese izolată chiar după un gard de iederă ghimpată, pentru că nimeni nu voia să aibă de-a face cu Mătrăgunii! În schimb, paznicii pomilor fructiferi ocupau un cartier rezidențial, lângă năsturel, unde aveau propria primărie, unde îl chemau pe Nene atunci când aveau de judecat vreo pricină importantă.

MOARTEA LUI PETUNEL

Stând printre verzuși și ascultându-le poveștile, Arin află cât de importante erau pentru ei nimicurile care se petreceau pe Lumea Ailaltă, cea a oamenilor. Astfel, ei povesteau cu groază cum într-o zi a crescut nu departe de sat “un mare munte de lemn”.

De fapt, în ziua aceea, jucându-se, Arin bătuse un mic țaruș în pământ, de care voia sa-și lege zmeul. Când săpai o groapă, verzușii se trezeau cu un nou munte mareț, dar pământul pus alături de groapă și băătorit, devenea o vale adâncă, plină de mister, pentru piticuții de sub pământ. Dacă udai florile și uitai apa curgând prea multă vreme, sub pământ verzușii se trezeau cu o inundație care le lua pe sus casele, greierii din grajduri, făcea să putrezească rădăcinile. Multă jale era atunci, până când apa se ridica deasupra capetelor, iar râmele, care scăpaseră din staule, se întorceau cumiști la casele cunoscute, unde nu mai găseau nimic...

Sau, iată: atunci când Arin smulsese, doar cu o săptămână în urmă, o floare din pământ, chiar dacă numai cu gând bun - să o dăruiască bunicii, să-i facă o bucurie -verzușii au văzut cu mare tristețe cum, mai întâi, rădăcinile de petunie s-au făcut nevăzute. Apoi Petunel, bunul lor prieten de joacă, străjerul florii, care le cânta celorlalți verzuși atât de frumos, începe să se ofilească văzând cu ochii. Și, a doua zi, din frumosul cântăreț pe strune de stamine nu mai rămăsese decât un vrej uscat, pe care se duseră să-l îngroape adânc în Cer. Iar la cap, pe mormânt i-au pus micuța vioară, făcută din lemn de sâmbure de măr...

Auzind povestea, Arin își simți ochii plini de atâtea lacrimi, că nu s-ar fi descurcat, ca să le strângă, doar cu o călimară, ci nu i-ar fi ajuns nici măcar o sticlă goală de Coca-Cola!

Toți verzușii care se ofilesc sunt înmormântați, cu multă jale, direct în Cer. De multe ori, mai ales toamna, sau în serile ude, când calci pe pământ, auzi un foșnet firav, ca un zvon.

Ochiul nu poate vedea, dar auzul nu te înșală: ai pășit, fără să știi, peste trupurile veștede ale verzușilor îngropați în aerul în care ai călcat!

CORABIA DINTR-O MĂSLINĂ

În aceeași zi Arin fu primit, ca un oaspete de seamă, la nenele satului. Din cauza grijilor pe care le avea pentru sat, Șed, băiatul lui Ședafac și nepotul lui Ședafacazi nu se putea ocupa de salcia sa plângătoare, pe care o lăsase în seama unor slugi, toate plângăcioase, pe care le plătea cu îmbucături de ciocolată, din cea adusă de mineri de la Munte. Valul de otravă nu ajunsese încă până acolo, dar verzușii erau îngrijorați ca nu cumva muntele lor să fie atins de valul cel blestemat. În fiecare oră veneau vești, bătute din depărtare, cu bastonul, în lungile rădăcini, și toate erau proaste. Ululumn se ofilise de tot, ulmul se înnegrise, numai lăstarul lui Ulul, care creștea sus pe o moviliță, lângă rădăcinile ulmului cel bătrân, scăpase deocamdată. Când află vestea, Ulul se puse pe plâns și, pentru a nu irosi prețioasele lacrimi (desigur, veneau vremuri triste, în care va fi mult de plâns!), plânse direct în călimară. Dar, viteaz fiind, se opri repede, puse capacul la loc și spuse:

- N-am să mă las până Amar, ori eu, nu va pieri!

- Aș prefera să piară Amar, adăugă însă Arin.

Se sfătuiră și cu nenea Șed, care acum ședea pe un scaun înalt, ca să pară mai bărbat.

- Din veștile pe care le avem, știm că nu puteți să mai plecați de pe nasturele nostru. Otrava a cuprins câmpurile, de jur împrejur. Să sperăm că nu se va ridica atât de sus încât să pierim...

- Dar vor pieri copăceii, florile, ierburile și buruienile de care răspundem cu viața noastră, spuse cu curaj Ulul.

- Și nu uitați că, odată eliberat din vârful de ac în care a fost ferecat de Marele Vrăjitor Gabo, bunicul meu, Amar, Prințul Veșted, vrăjmașul Verdului, va face vrăji prin care vă va transforma pe toți în râme, scaieți și chiar... în oameni! Trebuie să plecăm să-l căutăm, orice-ar fi!

Nenea dădu însă neputincios dintr-un umăr - umărul dinspre oaspeți, ca să nu se obosească să-i ridice pe amândoi. El nu putea să facă altceva decât să-i găzduiască și sa le dea puțina sevă. Atât!

Atunci, uriașul Cox, căruia tocmai îi trecuse durerea de ficat, ceru voie să-și spună și el părerea.

- Eu zic să ne împrumutați corabia cea mare. Cu corabia putem naviga prin marea de otravă. Curentul ne va duce chiar spre palatul în care este ascuns vârful de ac unde a fost ferecat Vrăjitorul cel Rău, Amar.

Într-adevăr, legată cu o funie din puf de pădăie de una din găurelele nasturelui, la marginea satului se afla o corabie uriașă, neagră toată. Era scobită dintr-un singur sâmbure de măslină, iar verzușii și mai ales verzușele se plimbau în duminicile de după ploaie cu corabia în jurul nasturelui. Se urcau cu toții la bord, când apa de ploaie se umfla ca un lac.

Curentul împingea corabia până când funia, destul de lungă, se întindea. Atunci, bărbații se adunau la pupa și, suflecându-și mânecile, trăgeau ușor de funie, până nava ajungea din nou în port. Între timp, femeile pregăteau grătare cu delicioase fripturi de ceapă, mititei de râmă, făceau prăjituri din sevă și din mustăți de morcov, sau turnau în pahare țuică din rădăcină de prun... Când nava ajungea în port, bărbații lăsau iar liberă funia, și corabia pleca iar dusă de curentul apei. Se plimbau așa toată ziua, până când lacul de apă începea să se ridice ușor, trecând peste capetele lor și pierzându-se în miezul cald al pământului, din care venea înapoi în mici izvoare...

Nenea nu avu încotro și le dădu voie să ia corabia. Pe de-o parte, îi părea rău că nu vor mai avea distracție câteva duminici la rând, până se vor întoarce eroii noștri. Dar oare se vor mai întoarce? Nu vor fi învinși de vrăjitor? Nu va roade otrava sâmburele de măslină, omorându-i pe toți cei de la bord?

Atunci când Arin urcă prima treaptă a scării, ca să ajungă la bord, un bătrânel îl trase de mânecă.

- Vrajitorule, spuse el, ia-mă te rog cu tine și n-o să-ți pară rău!

- Ești desigur vreun războinic vestit, care i-a înfrânt pe dușmani în bătălie?, îl întrebă băiatul.

- Nicidecum! Dar am fost martor la atâtea înfrângeri, încât am ajuns foarte priceput în luptă, răspunse bătrânul. Cei care au ghinionul să învingă prea ușor se culcă pe o ureche - se cred invincibili! Mă prezint: eu sunt Mărgărit și am un singur fiu, Măr, care va avea grijă, în lipsa mea, de copacul nostru.

Arin îl pofti bucuros, pe bătrân, să urce pe corabie, dar văzu că Mărgărit nu nimerea nici măcar prima treaptă a scării.

- Moșule, cred că nu vezi prea bine, îi spuse băiatul.

- Nu-i adevărat că nu văd prea bine! Află, dragul moșului, că de fapt eu sunt complet orb. Dar asta înseamnă că nu mă voi teme de ce voi vedea în jurul meu, astfel îmi voi păstra mintea limpede și inima bravă, pentru ca să vă dau cele mai bune sfaturi.

După așa o explicație, băiatul nu mai avu nimic de spus și-l ajută pe moș Mărgărit să urce scara.

Nenea Șed tăie cu mâna lui funia care ținea corabia legată de nasture, iar corabia începu să plutească, luată de curent, pe marea de otravă. Șed venise cu scaunul cel înalt după el până la debarcader, ca să nu obosească stând în picioare. Și pentru ca toți cei de pe punte să-l vadă până departe. Într-adevăr, când nasturele se depărtă destul de mult în zare, cei trei noi marinari nu mai văzură decât turla Primăriei și pe nenea Șed, din scaunul lui înalt.

ATACUL PIPĂRUȘILOR

Pentru că tot erau duși de curent în voia lui, îl puseră la cârmă pe moș Mărgărit. Arin stătea ore întregi în prova corabiei, ascultând la walkman muzică, știri sau povestea cu Tom Degețel. De la Știrile de la prânz, pe care le auzi, cu multe păcănituri, la radio, află că jos, pe pământ, polițiștii descoperiseră mai multe locuri unde fuseseră aruncate butoaie cu otravă. Foarte mulți copaci, flori, unele rare, pe cale de dispariție, se ofiliseră, mai auzi băiatul la radio. Dar Arin nu le mai spuse și celorlalți, ca să nu-i descurajeze.

Toată ziua și-o petrecură cu lecții de salcâmbă, ulmă și miorlăială...

Spre seară văzură lumini. Bineînțeles, Mărgărit nu văzu lumini, pentru că era orb, dar fu primul care recunoscu mirosul iute de piper și-i anunță:

- Să fim cu mare băgare de seamă, căci adu-mec tocmai acum că trecem pe lângă un sat al pipernicilor!

- Sunt răi pipernicii ăștia?, întrebă curios Arin.
- Sunt mult mai răi decât durerea mea de ficat, îi explică competent

Ficățel.

- Aha, înțelese perfect băiatul, căutând din ochi prim preajmă ceva care ar fi putut să-i slujească drept armă. Ce bun ar fi fost acum un bold!

Băiatul află că pipernicii erau un neam foarte certăreț. Ca să se certe cu cineva, nu trebuia neapărat să existe și un motiv. Dacă cel cu care a început sfada, îi dă până la urmă dreptate, pipernicul își schimbă imediat părerea, numai ca să continue cearta.

Dar Cox și aduse, împărțind oamenilor, săbii de lemn tare ca oțelul și ascuțit: erau ghimpi din uscătura lui de tufă, pe care fusese obligat până de curând să o păzească.

- De ce-or fi atât de răi?, se miră băiatul, încercând “sabia” cu unghia: era ascuțită!

- Unii spun că o fi din cauza piperului, îi răspunse de data aceasta Mărgărit, care legase cârma cu un fir tare de păianjen și venise lângă ceilalți. Pipernicii își au de altfel numele de la boabele de piper în care își scobesc casele. Au sate mici, că nu se înțeleg nici între ei. Într-un bob sunt doar câteva case, fiecare cu spatele la cealaltă, ca să nu se uite careva pe geam în casă! Dar întodeauna găsești zece-douăzeci de boabe de piper la un loc, ca acum.

- De unde știi?, întrebă Ulul, care încerca să numere boabele după mulțimea focurilor care abia se vedeau arzând în depărtare.

- Simplu, după miros, îl lămuri bătrânul. Cu câte boabe sunt aici, un uriaș ca Tom Degețel și-ar putea găti la cuptor o rămă întregă...

În așteptarea atacului, moșul începu să le povestească:

- Pipernicii cei iuți la mânie învață repede cum să-și înfunde urechile atunci când le cere cineva mai slab ajutorul și se pricep de minune cum să facă și mai mult rău celorlalți, continuă să povestească Mărgărit. Încă de mici, pipernicii merg la școală unde învață cum să fie furioși fără pricină, cum să plesnești și-apoi să gândești și cum să dorești altuia ce nu-ți dorești ție. Dar asta se predă abia după Lecția de nepăsare, care se învață doi ani la rând în clasele primare. Profesorii pipăruși muncesc mult cu copiii, ca să le bage în cap gărgăuni, stupidități și ticăloșii.

În clasele mai mari, pipernicii trebuie să treacă Lecția de făcut plângeri, Lecția de tupeu înalt și Lecția de tare-n clanță pentru avansați. Pentru că sunt mereu cu capsă pusă, pipernicii se tem zi și noapte - adică și în somn! - să nu fie atacați de dușmani. Motiv pentru care au o armată, cu care ne atacă mereu, fără nici un motiv! Ei umblă în cete mici de pradă, înarmate până-n dinți, numite “bulucuri”, conduse de un “cusurgiu” care îi ceartă tot timpul, făcându-i și mai răi decât erau. Toată această falnică

armată se numește “adunătură”. Un buluc este format la rândul său din patru “găști”. O gașcă, din trei “droaie”. E simplu de ținut minte, nu? Când pipernicii mănâncă bătaie, bulucurile nu mai merg în rând, oștenii o iau la fugă, bulucurile se amestecă între ele și devin “buclucuri”. Cel mai bine plătiți dintre oștenii pipernici sunt “lungocii”: cei care pleacă primii la atac și tot întind gâtul, să nu dea dușmanii peste ei. Lungocii se ascund însă între rădăcini și de acolo bombardează cu înjurături și minciuni, apoi îi ocărăsc pe apărătorii noștri verzuși. În cazul unei înfrângeri, când adunătura piperniciților se retrage, lungocii au sarcină să mai înveselească soldații să uite c-au mâncat bătaie. Și atunci le cântă din “magaoane” și “suflățele” cântecele în care slăvesc vitejia pipernicilor. Până acasă, soldățelei uită de înfrângere și sunt convinși că tocmai au avut o mare victorie împotriva dușmanilor!

Cât timp vorbiră, din întuneric se apropiară mai multe umbre. Ulul se uită în apă, cu sabia pregătită de apărare. Dar umbrele se apropiau de jur împrejurul corăbiei.

- Cred că suntem înconjurați, îi anunță bătrânul.

- Cum așa?, se miră Cox, care nu reușea să se ascundă în întregime după un butoi prea mic, cu ulei de măslină.

- Pentru că simt un miros prea puternic de piper verde de jur împrejur, îl lămuri Mărgărit. Iar dacă mă va apuca strănutul, e clar că pirații ăia vor fi chiar aici, pe punte!

- Ba e de piper negru, eu mă pricep la orice fel de mirosuri!, îl contrazise Arin, înhățând săbiuța dintr-un spin și uitându-se în apa neagră. Dar chiar acum, ochii lui ageri deslușiră în apropiere, plutind, o coajă a unei semințe de floarea soarelui, cu câteva tunuri de calibru 0,0000005 pe ea și o pânză întinsă în care, din lipsa vântului (după cum se știe, vântul nu bate sub pământ), suflau vreo sută de pipernici piperniciți. Alți vreo sută stăteau cu arcurile pregătite de tragere.

- Au săgeți veninoase, care ustură mai rău că urzica, îi șopti la ureche Mărgărit, care adulmeca în continuare, numai urechi la foșnetele care veneau din față. Pot prinde până aici cu urechea mea pârâitul acela slab pe care îl face lemnul arcului atunci când este încordat, îl avertiză bătrânul.

Dar bărcuțe din coji de semințe burdușite de pipernici se apropiau din toate părțile.

- Hapciu, hapciu!, strănută Mărgărit și îndată se auziră de jur împrejur zdupăind dușmanii.

Imediat de jos, din bărcuțe fură aruncate plase de păianjen, care legară fedeleș pe cei trei eroi ai noștri.

- Dacă nu vom reuși să scăpăm, Vrajitorul Amar, Prințul Veșted, vrăjmașul Verdelui, va înrobi pe verzușii care vor scăpa cu viață, va distruge toate rădăcinile din Regat și va lăsa Lumea Cealaltă fără verdeață!, spuse cu lacrimi în glas Arin, după ce fu aruncat, alături de ceilalți doi prieteni, într-o barcă mirosind puternic a piper negru. Va trebui să scăpăm de aici cu orice preț!, îi anunță el.

- Pe mine vă rog să nu vă bazați - toată ziua m-a durut foarte tare ficatul, de la atâta efort!, îi răspunse uriașul Cox.

- Nici eu nu miros și nu aud deocamdată vreo cale de scăpare, adăugă cu tristețe moș Mărgărit.

Flanel era însă singurul care nu spuse nimic. Pentru simplu motiv că nu era acolo. Sărise la unul dintre pirați, ca să-l zgârie, dar își calculase greșit saltul, și căzuse peste bord, în marea de otravă.

- Sfârșitul primei părți -

ȚARA DE SUB PICIOR

Partea a doua

Taina Orașului Invizibil

MOTO (tot pentru părinți):

*“Dealuri, dulci sfere-mpădurite
Ascunse jumătate în văzduh
Ca să se poată bucura și viii
De nesfârșit de blândul vostru duh...”*

Ana Blandiana

ÎN ÎNCHISOAREA - ÎNCHISORILOR

După bătălia de pe corabia dintr-un sâmăbure de măslină, cei patru se aleseră cu hainele rupte, cu vânătași și rămaseră fără arme. Numărul mare al pipernicilor îi copleșiseră. Când unul dintre pirați sărea în spatele unui verzuș, striga: “Fără vârfl!”.

Era un joc pe care copiii pipernici îl joacă mereu. Pirații săreau unul peste altul, iar cel de la bază, bietul verzuș, rămânea plat ca o frunză călcată de tren! Amețiți, cei patru marinari fură înveliți imediat în pânze de paianjen lipicioase și aruncați peste bord, într-o barcă.

Apoi, atunci când ajunseră pe prima boabă de piper, prizonierii fură aruncați într-o magazie întunecoasă. Uriașul Cox începu să se vaite: acum, pe lângă fîcat, îl mai dureau și încheieturile mâinilor legate prea strâns.

- Păcat că e atât de întuneric, nici nu văd exact dacă mă mai doare ceva, se plânse el.

Cu toții sufereau, așa de strâns legați, iar întunericul îi făcea să fie și mai triști. Singurul care nu vedea nici o diferență, pentru că vedea la fel de rău ca înainte, era moș Mărgărit.

- Simt după miros că pipărușii s-au îndepărtat, spuse el.
 - Nu simt mirosul de câine jegos al lui Flanel. Ce s-o fi întâmplat cu el, săracul?, se întreabă Arin.
 - Trebuie să găsim o cale de evadare!, spuse și voinicul Ulul, Altfel, Vrăjitorul Amar nu va mai putea fi învins...
- Dar oboseala fu mai puternică decât frica unora sau furia altora, astfel încât adormiră cu toții curând, în plasele lor de păianjen.

Arin nici nu închise bine pleoapele, când îi apară în vis un ecran mare de televizor, iar o prezentatoare frumoasă, cu ochelari cu ramă subțire și o hârtie în fața sa, de pe care citea, spuse cu o voce plăcută:

- Ne cerem scuze telespectatorilor noștri pentru întreruperea programului de vise frumoase, dar avem de făcut un anunț important: În Țara Verzușilor, valul de otravă e tot mai ridicat! Dacă nu se iau măsuri, valul va ajunge mâine până la vârful de ac în care este închis Marele Vrăjitor Răuvoitor Amar. Cel mai rău, după cum susțin sursele noastre! O echipă de komando, pornită în găsirea vârfului de ac, a fost neutralizată ieri de pipernici. Astfel, micul vrăjitor Arin, viteazul Ulul și neînfricatul uriaș Cox sunt prizonierii piraților pipernici. Bunicul Gabo, Marele Vrăjitor Binevoitor, ne-a declarat următoarele.

Și pe ecran, în locul frumoasei prezentatoare care zâmbea din orice, chiar și atunci când anunța inundații, apără chiar Bunicul. Bunicul se uită chiar în ochii lui Arin, de parcă l-ar fi văzut, și spuse:

- Să nu vă fie teamă copii! Întotdeauna, te scapă cel la care te aștepti mai puțin. Acum am să fac un anunț foarte important: orinude ați merge, nu vă depărtați de rădăcini. Prin ele ne vom putea transmite semnale. La revedere! Și cu aceasta Bunicul dispăru de pe ecran. Prezentatoarea apără din nou, de data aceasta parcă și mai bucuroasă, și citi de pe hârtia din fața ei:

- Dragi telespectatori, scurtul program de știri ciudate, dar importante, s-a terminat. Continuăm programul obișnuit de vise. Vă mulțumim pentru înțelegere.

În continuare, Arin se visă în casa bunicilor, mâncând cozonac și jucându-se cu Flanel.

Dimineața, se sculară toți trei mai odihniți: visaseră frumos - se visaseră acasă. Bineînțeles, fiecare la casa lui. Dar cu toții văzuseră în vis pe Bunicul Gabo.

Pe la prânz, se sculară și pipernicii, care erau niște leneși. Când își amintiră că luaseră ieri niște prizonieri, făcură un sfat.

- După ce am furat corabia, cu tot ce era de furat pe ea, eu zic să ne descotorosim de prizonieri, zise unul.

- Eu zic să-i judecăm, ca să nu se plângă după aia că suntem niște salbatici fără legi!

- Păi, dacă-i omorâm, n-or să se mai plângă, insistă primul.

- Măi, ce ne costă să-i judecăm repede?, spuse un al treilea. Unde mai pui că o să ne și distrăm când o să vedem cât le e de frică!

- Și dacă n-o să le fie frică?, se temu primul.

- Bine, să vină acuzații!, spuse cel de-al doilea.

- Să fie aduși acuzații în fața noastră, a judecătorilor!, strigară cu toții.

Numai că degeaba strigară. Pirații pipernici erau cu toții șefi, nu acceptau să îndeplinească ordinele altora, încât cu greu puteau face ceva în grup. Până la urmă, se înțelesesă să se ducă toți sa-i aducă pe prizonieri. De aceia și intrară cam greu pe ușa magaziei în care fuseseră închiși cei trei. Și, ca să nu aibă probleme și la ieșire, se hotărâră pe loc să facă judecata chiar acolo în magazie.

- Voi de colo, spuse cel mai înalt dintre pipernici. Ați fost condamnați la moarte de acest preapipernicit tribunal, le comunica el vesel.

- Și care ar fi motivul?, vru să știe Ulul.

- Ce vă pasă? E de-ajuns să țineți minte că v-am omorât. Despre acuzații, le puteți stabili și singuri, că doar n-oți fi atât de proști!

Lui Arin îi veni o idee:

- Știți ceva? Voi sunteți băieți buni, măi pipernicilor. Zău așa, am să spun la toată lumea ce blânzi și amabili sunteți!

- Nu-i adevărat!, se apără cel mai bătrân pipernic.

- Te rugăm să nu mai spui la nimeni, îi rugă cel mai înțelept dintre ei.

- Ne jignești!, sări și cel mai rău.

Arin continuă însă:

- Păi cum vreți să vă spun, decât “băieți buni”? Dacă ne omorâți, o să ne doară oleacă și gata, am scăpat. Unde mai pui că uriașul Cox o să scape pe veci de durerile lui de ficat.

- Asta așa-i, întări cele spuse și Cox. V-a durut vreodată ficatul, oameni buni?

- Nu ne mai spuneți “oameni buni”!, cerură toți pipernicii într-un glas.

- Atunci, ca să arătați cât de răi sunteți, eu zic să ne dați drumul, continuă Arin.

- Ne crezi cumva fraieri?, se interesa cel mai rău pipernic.

- Nu, am glumit!, o întoarse repede Arin. Uite, ca să dovediți cât sunteți de fără inimă, eu propun ca, în loc să ne uicideți pe loc, să ne închideți undeva, ca să ne chinuim veșnic.

- Are dreptate, spuseră fără să se gândească unii dintre pipernici.

- Cum, tot noi să ne obosim să-i ducem la închisoare?, se plânsesă însă alții.

- Nici o problemă, ne vom închide singuri, sări repede Arin.

Dar Ulul îi șopti, nedumerit, la ureche:

- Cuuuum? Le propui sa ne închidă, ba chiar să ne și încarcerăm de bună voie?

- Dintr-o închisoare vom evada noi într-un fel, dar dacă ne omoară, ne-am ars!, îi explica încet băiatul.

Pipernicii se sfătuiră repede, apoi comunicară condamnaților, vorbind toți odată:

- Veți fi îngropați de vii în zidul cetății, că și așa nu aveam destule cărămizi. Veți pregăti voi totul, iar noi ne vom uita. Iar când totul va fi aproape gata, vom pune, fie, noi ultimele cărămizi (aici, pipernicii oftară, gândindu-se la acest efort).

Asta e închisoarea-închisorilor, nimeni nu a scăpat până acum dintr-o astfel de zidire. Când am luat în stăpânire boaba aceasta de piper, mulți au spus că nu vom fi în stare să construim, cu atât de puține cărămizi, o cetate ca lumea. Dar am prins atâția dușmani, încât ne-au trebuit cărămizi numai atât cât să-i acoperim, atunci când i-am îngropat de vii. E plin zidul de schelete, că nu ai unde să mai bați un cui ca să atârni vreun tablou, fără ca să nu iasă afară gemetele păstrate închise în zid!

Cel mai precaut dintre pipernici adăugă însă:

- Iar dacă vă mai gândiți cumva că, prin cine știe ce întâmplare, veți scăpa din închisoarea din zid, să știți ca în apropiere trăiește un balaur fioros, care oricum vă va veni de hac!

- Nu mi-e frică de balaur și nici de pipernici!, strigă Ulul.

Dar cei patru fură scoși din plasele de păianjen și împinși lângă zidul cetății, făcut din cărămizi de aer, unde o gaură mare aștepta de câțiva ani să fie reparată. Sub supravegherea pipernicilor înarmați până-n dinți, care deja începuseră să caște de pl

ictiseală, prizonierii astupară gaura, lăsând doar atât loc cât să se poată strecura înăuntru, unde trebuia să rămână în picioare. Când totul fu gata, prizonierii fură împinși brutal prin deschizătura rămasă, apoi pirații o astupară cu pietrele rămase.

- Am pus foarte puțin mortar, ca să ne fie ușor să stricam zidul și să fugim, le șopti Arin.

Orele trecură una după alta și pe cei patru îi dureu picioarele. Băiatul își puse căștilele walkman-ului la urechi și dădu pe radio. La “Știri” tocmai se spunea că șoferul care aruncase mai multe butoaie cu otravă lângă ulmul din apropierea casei bunicilor a fost prins și acum stătea și el la închisoare.

După un timp, dincolo de zid se făcu liniște.

- Cred că pipernicii au plecat, s-au culcat sau s-a făcut noapte, spuse, după o vreme, Ulul. Haideți să împingem zidul ăsta!

Împinseră însă numai trei, pentru că uriașului abia îi mai trecuse puțin durerea de ficat, și se temea deci să facă efort.

- Hai, unu, doi, trei - și!

Îminseră, dar fără succes. Zidul rămăsese neclintit. Atunci, îl rugară și pe Cox să împingă. Cu greu, uriașul acceptă. Împinseră cu putere, de data aceasta toți trei, dar zidul tot nu cedă! Se pare ca pipernicii, ca să fie siguri că nu le scapă prizonierii, mai îngramădiseră și ei pietre de aer pe dinafară. Orele treceau în continuare, dar cei patru erau tot mai disperați. Stăteau zidiți în întuneric, stăteau în picioare, fără apă sau mâncare, iar în curând vor termina și pământul de respirat!

Dar chiar atunci se auzi clar cum, din afară, cineva dădea deoparte pietrele.

Când zgomotele se apropiară, Arin propuse:

- Hai să împingem acum și noi, din partea noastră, ca să-l ajutăm, pe cel dinafară!

- Mu miroase deloc a dușmani pe-aici, adăugă și moș Mărgărit.

- Și dacă cel dinafară este doar un pipernic, supărat că am fost întemnițați, îl loc să fim executați?, se opuse Cox.

- Fii serios, un pipernic nu ar munci de bună voie la spart un zid!, îl lămurii Ulul.

Dar mirosul lui Arin îi spusese deja cine îi ajuta.

Curând, zgomotul se apropie și mai mult, cei patru împinseră în perete și acesta se prăbuși, într-un nor de aer-praf. Uf, în sfârșit puteau respira pământ proaspăt!

Bucuria lui Arin fu dublă, când văzu că afară îl aștepta, torcând, Flanel, cel pe care îl crezuse mort în Marea de Otravă.

Flanel mieună ceva pe care Ulul îl traduse imediat:

- Spune că, atunci când a căzut peste bord, a cârmit cu ajutorul cozii, așa cum fac toate pisicile, și s-a agățat cu ghiarele de scândurele bordajului. I-a fost greu până a reușit să-și scoată ghearele, adânc înfipite, din bordajul corabiei dintr-un sâmbure de măslină, apoi a venit înapoi după urmele noastre și după miros.

Bine că erau din nou împreună! Trebuia însă, neapărat, să fugă de-aici! O luară deci, pâș-pâș, pe lângă zidurile cetății, și cârând descoperiră o potecă îngustă care nu fusese atinsă de otravă.

LA DRUM, PE POTECA HUȘTIULUC

Poteca era întortocheată și din când în când intra cu totul în apa neagră, Arin și prietenii lui trebuind să facă salturi pe alte insulițe neacoperite de valul de otravă. Otrava însă parcă era vie: acum urca, acum cobora! Astfel, când să pui piciorul pe potecă, poteca era acoperită de apa cea puturoasă. Arin trebuia să facă un salt până pe o insuliță apropiată. Dar, odată ajuns acolo, insulița începea să se scufunde sub greutate. Când băiatul închidea ochii gândindu-se că i-a venit sfârșitul, poteca ieșea iar de sub apa rău-mirositoare și atunci Arin sărea, oftând ușurat, pe ea. Cel mai agil și mai ușor, Flanel, mergea în frunte. Uriașul Cox, cel mai greu, abia se mai putea ține după ei. Când călca pe o insuliță uscată, greutatea lui mare îl făcea să se scufunde imediat. Vedeau poteca iesind la timp, salvatoare, de sub apele negre, și atunci uriașul făcea un salt uriaș, încât la aterizare se îngropa până la glezne în potecă. Și când răsufla ușurat, Cox respira cu mai mult elan decât ceilalți. Acum uitase de durerea de ficat: era îngrijorat dacă, răsuflând ușurat atât de des, nu se va îmbolnăvi cumva de plămâni.

Arin îl luă pe Flanel în brațe, pentru că se stropise în balta otrăvită și acum îl ustureau lăbuțele, iar blana îi fumea deja. Căștelul mieuna jalnic, iar Ulul traduse pentru Arin:

- Spune că era mai bine cu vrăjitorul cel mare, decât cu vrăjitorul cel mic. Ce-o fi vrând să spună?

- Habar n-am, minți băiatul. Îi era rușine să recunoască ceea ce putea vedea oricine: condusese prost expediția, din rău în mai rău. Dacă ieri se puteau aștepta la o moarte liniștită, înceată, astăzi se puteau aștepta să fie jupuiți, încet-încet, pentru că picăturile de otravă le roseseră deja aproape în întregime pasntofii și manșetele pantalonilor erau de mult niște zdrențe. Începuseră să simtă pe picioare pișcătura otrăvii, de câte ori făceau un nou salt. Dacă ar fi fost aici Bunicul, ar fi fost salvați!

- Mi-a intrat otravă în ochi!, strigă atunci uriașul Cox.

Singurul care nu se plângea era Mărgărit cel orb, care asculta cu urechile ciulite să audă poteca ieșind din apă și nimerea aproape întotdeauna locul uscat. De câteva ori însă, intrase până la genunchi în otravă, iar aceasta îi arsesse pantalonii, umplându-i picioarele de răni.

- Nu știm încotro s-o luăm, fără busolă, fără soare și stele măcar, se plânse Arin, atunci când ajunseră într-un luminiș unde valurile negre nu urcaseră încă. Facuseră un scurt popas.

- Ce-ți trebuie busola, când nu ai decât o potecă?, se miră viteazul Ulul.

- Pentru că vreau să știu dacă ne apropiem sau ne îndepărtăm de vârful de ac al lui Amar.

- N-ar fi mai simplu să stăm aici, pe loc, unde apele urcă mai greu?, își dădu cu părerea și uriașul Cox. Decât să mergem înainte pe un drum care ne depărtează, poate, de ținta noastră, mai bine stam pe loc. Așa, nu ne apropiem, dar în mod sigur nici nu ne depărtăm!

Spre surprinderea lui Arin, moș Mărgărit îi dădu dreptate:

- Să știi ca, de multe ori, mergi mai repede atunci când stai pe loc! Eu sunt sigur că, odată ieșit din vârful de ac, Amar ne va căuta, nu trebuie să-l căutăm noi.

Se certau degeaba, căci Flanel hotărâse deja pentru toți: pornise pe potecă înainte, iar ei nu-și puteau lăsa singur prietenul!

Și iar trebuiră să sară din insuliță în insuliță.

- Dacă ar apărea în calea noastră rădăcini, aș lua legătura cu Bunicul Gabo, își zise Arin.

În loc de asta, în fața lui apăru un balaur rozaliu, atât de înalt încât uriașul Cox aproape își scrânti gâtul încercând să-l privească, cu singurul ochi care nu fusese atins de otravă. Cei patru se întoarseră pe poteca, în timp ce Flanel se încăpățână să miaune și sa scuipe spre uriașul monstru. Dar poteca se înfunda înapoi! De parcă cineva voia să fie sigur că nu se vor răzgândi, deîndată ce unul dintre verzuși sau Arin puneau pasul înainte pe potecă, din spate otrava înghițea îndată petecul de uscat!

Arin știa că Vrăjitorul cel Răuvoitor scăpase încă de ieri din vârful de ac. Oare nu cumva el îi împingea tot înainte? Căci, dacă te întorceai pe potecă, îndată făceai “huștiuluc!” în apa puturoasă, plină de otrăvuri.

BALARUL ROZALIU

Cei patru se întoarseră deci hotărâți spre monstru. Dar cu ce se puteau ei apăra? Nici măcar nu aveau cu ce să se lupte!

Dar, uitându-se mai bine, Arin observă că au în față doar un pui de melc, care abia își construise casa în spinare. Doar că, fiind ei prea mici, li se părea că au în față o dihanie. Iar melcii, asta o știe orice copil, nu mănâncă nici oameni, nici verzuși, nici căței, fie ei și din cei miorlăitori!

- Să nu-i stați în cale, le ceru Arin prietenilor săi. Trebuie să-l ocolim și să ne cocoțăm în spinarea lui. El o să ocolească desigur bălțile de otravă, pentru că este mai înalt și vede până departe. Hai, hopa sus!

- Da' balarul ăsta tocmai se uită la noi!, strigă înfricoșat Cox.

- Nu miroase ca un mâncător de carne, îl liniști moș Mărgărit.

- Da, dar ar putea să treacă din greșeală peste noi, căci poteca este îngustă, îi lămurii Arin. Și, pe lângă faptul că este foarte greu, o să ne și lipească de potecă, cu lipiciul acela strălucitor pe care îl lasă în urmă.

- Atunci, cum îl vom învinge?, întrebă viteazul Ulul, care ducea lipsa spadei-dintr-un spin.

- Desfăceti-vă curelele de la pantaloni și bretelele!, le ceru băiețelul. Îl vom pocni cu ele peste ochi, ca să și-i retragă.

Orice melc, dacă îl atingi pe cele două cornițe, care au în vârf câte un ochișor, și le strânge pe dată.

- Da' n-o să-l doară, cum mă doare pe mine ochiul?, întrebă cu milă uriașul Cox.

Dar melcul tocmai își plecase spre ei capul uriaș, iar cele două "coarne", fiecare cu câte un ochi în vârf, se aplecaseră până spre capetele lor.

- Scuză-ne, melcule, spuse Arin, atingând puțin cu catarama curelei unul dintre "coarne". Mai speriat decât ei, melcul își retrase coarnele, de parcă nici nu ar fi avut înaintea așa ceva. Până să le scoată din nou, curios, cei patru și Flanel se și cocoțaseră pe spinarea melcului, luând loc cât mai comod pe căsuță.

- Dar acum, încotro o va lua?, se întrebă Cox.

- Nu vezi că otrava vine spre noi? Fraierul se va speria de otravă și se va întoarce de unde a venit: cărarea e chiar mai lată de acum încolo, se bucură Arin.

Într-adevăr, abia cocoțați pe spinarea melcului-munte, chiar pe cochilia-căsuță, observară că acesta, stropit de valul negru, se întoarse de unde venise. Bineînțeles, el mergea repede... ca melcul, dar fiind atât de mare, avea oricum mai mult spor la mers decât ar fi avut ei, cu piciorușele cele mici.

- Numai de nu l-ar ajunge din urmă otrava!, se rugă uriașul. Ce ne-am face dacă "corabia" asta a noastră se topește?

Într-adevăr, nu trecu mult și melcul fu depășit de valurile de otravă. Din spinarea lui, putură vedea cum totul se făcuse negru în jurul lor.

Dar melcul, simțind usturimea otrăvii, se retrase în cochilie.

- Țineți-vă bine!, mai apucă să le strige Ulul, căci melcul și făcu o tumbă, întorcând cochilia cu intrarea în sus.

Răsturnată așa, cochilia arăta chiar ca o corăbioară. Cei patru și cățelul răsuflară încă o dată ușurați.

- Ar fi bine să profităm de momentele astea de liniște, ca să ne odihnim și să ne îngrijim arsurile.

- Dar cu ce?, întrebă Cox.

- Am eu o pungă cu multe leacuri, spuse atunci moș Mărgărit. Numai că...

- Numai că?, săriră cu toții.

- Numai că leacurile le-am cules pentru ca să le vând în piață. Cei care le cumpără știu la ce sunt bune. Eu, din păcate, habar n-am!

- Vai, ce tare ustură!, se plânse Cox. Adevărul este că pe toți îi ustura. Arin căzu pe gânduri. Apoi, se luminează la față:

- Știu ce-am să fac: acum am să mă culc puțin.

- Poftim, pe noi ne ustură și el face nani!, se supără uriașul.
- Nu mă culc decât ca să fac o nouă vrajă, le explică băiatul. Să mă treziți după cinci minute, da?

Băiatul închise ochii și oboseala fu mai puternică decât usturimea: adormi pe loc. De îndată îi și apărură în vis ecranul de televizor, iar prezentatoarea cea frumoasă, cu ochelari cu ramă subțire și o hârtie în fața sa, de pe care citea, spuse cu o voce plăcută:

- Ne cerem scuze telespectatorilor noștri pentru întreruperea programului de vise frumoase, dar avem de făcut un anunț important: În Țara Verzușilor, valul de otravă e și mai ridicat! Pariurile sunt de o mie la unu în favoarea otrăvii. Ne pare rău, dar, în ciuda faptului că au reușit să scape de pipernici, cei patru membri ai expediției și cățelul lor nu prea au șanse, au declarat cei mai mulți dintre vrăjitorii cu care am stat de vorbă. Din surse demne de încredere am aflat că valul de otravă a ajuns deja la vârful de ac în care este închis Marele Vrajitor Răuvoitor Amar, Prințul Veșted, vrăjmașul Verdelui. Cel mai rău vrăjitor din lume, după cum susțin sursele noastre!

Prezentatoarea zâmbi telespectatorilor (prezentatoarele sunt obligate să zâmbească tot timpul, ca să facă veștile rele mai ușor de primit!) și adăugă, uitându-se pe hârtia din fața sa:

- Era să uit. Un mesaj important pentru grupul de komando al celor patru. Și chiar atunci, pe ecran, în locul frumoasei prezentatoare care zâmbea din orice, chiar și atunci când anunța inundații, apărură din nou Bunicul. Bunicul se uită în ochii lui Arin, de parcă l-ar fi văzut, și spuse:

- Știu despre ce este vorba. Uite, nepoate, până acum te-am învățat să deosebești buruienile de leac. Acum este momentul să știi la ce folosesc unele dintre ele. Uite, pentru arsuri mai ușoare, trebuie să prepari o infuzie din muguri de plop negru. Ajunge să te speli cu infuzia și n-o să te mai doară. Pentru ochiul lui Cox, trebuie să faci o infuzie din petalele unui trandafir într-o cană cu apă curată. Când infuzia se răcește, îi pui o compresă pe ochi și până mâine-i trece. Iar pentru picioarele lui Mărgărit, care au ajuns o rană, și lăbuțele lui Flanel, care sunt de toată mila, să iei un mănunchi de frunze de patlagină, le lași jumătate de ceas într-un vas de trei litri cu apă clocotită, acoperită. Apoi strecoți și amesteci totul în apa din cadă.

- Bine - îl întrerupse în vis băiatul - dar cum să facem toate acestea? Pentru că aici nu avem aragaz, nici măcar foc de tabără, și nu avem vase în care să fierbem apa!

- Puțină răbdare!, ceru bătrânul. Peste un ceas o să ajungeți la Cetatea Dintr-o Cutie, și acolo veți găsi de toate. Apropo (și acum Bunicul îi spuse în șoaptă, ca să nu audă cumva și altcineva), să știi că eu sunt cel care am pariat toate economiile mele

pe victoria voastră. Ceilalți 9.999 de vrăjitori buni au pariat pe victoria lui Amar.

- Vai bunicule! De ce-ai pariat cu toate economiile?

- Pentru că, dacă veți pierde, nu va mai exista nici lumea aceasta, deci nici economii. Dar eu și Bunica știm că o să ieșiți învingători. S-a și apucat să facă un cozonac bun, pentru întoarcerea ta și a lui Flanel! Hei, și să nu uiți să bați “toc-toc-toc” în rădăcină, atunci când vei ajunge în cetate, ca să las din nou vraja deschisă.

Și cu aceasta Bunicul dispăru de pe ecran. Prezentoarea apăru din nou, de data aceasta parcă și mai bucuroasă, și citi de pe hârtia din fața ei:

- Dragi telespectatori, scurtul program de știri ciudate, dar importante, s-a terminat. Continuăm programul obișnuit de vise. Vă mulțumim pentru înțelegere.

Arin se trezi și văzu că Ulul îl scutura ca să-l trezească.

- Văd în zare un castel, îi anunță atunci viteazul Ulul, care tot timpul scrutase depărtările.

- Alți piraiți?, se temu Cox.

- Nu, din fericire este chiar palatul Principesei Lila, a Florilor. Nu credeam să ajung vreodată aici!, se bucură viteazul, care o văzuse pe Principesă numai în poze.

- Știam că o să ajungem la palat. El este în Cetatea Dintr-o Cutie și acolo o să ne vindecăm rănilor cu ajutorul buruienilor din punga lui moș Mărgărit, se bucură băiatul.

- Într-o oră ajungem, îi anunță Ulul. Cochilia este împinsă de curentul de otrăvă taman spre cetate.

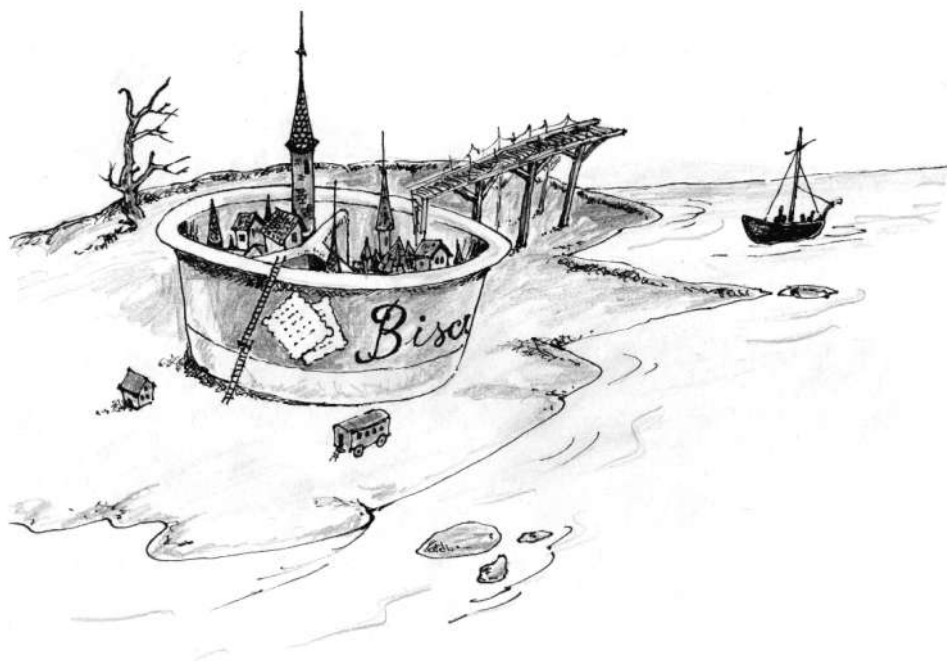
CASTELUL DINTR-O CUTIE DE BISCUIȚI

Cetatea, din câte se vedea, era și ea înconjurată de ape negre, însă nu chiar de tot: din depărtare, veneau rădăcini groase, care se terminau în interiorul zidurilor. Arin se bucura: va putea, odată ajuns în cetate, să “telegrafieze” bunicului, bătând “toc-toc-toc” în prima rădăcină.

Peste un ceas, ajunseră lângă zidurile castelului. De fapt, “zidurile” erau pereții unei cutii din plastic, pentru biscuiți, care cine știe cum ajunsese sub pământ, îngropată. Atunci când era plină cu biscuiți, cetatea-cutie, care avea trei compartimente, conținuse în prima despărțitură biscuiți mici în formă de peștișori, în a doua, biscuiți mici în formă de cerc, iar în ultima, biscuiți mici sub formă de biscuiți mici. Arin își amintea că săptămâna trecută primise de la Mama o astfel de cutie, dar mâncase numai biscuiții mici sub formă de pește, pe cei sub formă de cerc îi crănțanise imediat Flanel, dar biscuiți sub formă de biscuiți nu a vrut să mănânce nici Arin, nici Flanel. Băiatul se gândi că pe viitor va fi mai atent unde o să arunce cutiile goale, nu de alta, dar o astfel de “cetate” ar putea ajunge în mâinile pipernicilor, care ar avea unde sa-i îngroape de vii pe verzușii capturați!

Încă de la sosire, fură primiți cu multă prietenie. Prin rădăcini, vestea vitejiilor celor patru ajunsese până aici, în capitala Regatului. Chiar despre Flanel se aflaseră o mulțime de lucruri, astfel încât la debarcader mulți copii verzuși dăduseră fuga ca să aducă oale mari cu apă clocotită, în care să se prepare imediat infuzia vindecătoare pentru labele cățelușului.

Chiar Sfetnicul Principal al Principesei, care conducea un cartier - adică exact o treime din cetate, bătrânul Ahpingpong, poreclit așa pentru că trebuia să alerge, toată ziua, între cele trei cartiere-despărțituri ale cetății, veni să-i întâmpine și să-i salute.

Până seara, Arin află câteva lucruri noi și incredibile. Astfel, i se povestește că unul dintre cartiere (cel în care odată se găsiseră biscuiții sub formă de cerc), era locuit numai de flăcăi și bărbați în toată puterea cuvântului. Al doilea cartier (unde fuseseră cândva biscuiții în formă de peștișori) era locuit numai de femei și fețițe. Încă mai mirosea a biscuiți în cartier, pentru că, se știe, fetele se dau cu mult parfum, iar parfumul la modă nu era altul, de câțiva ani, decât parfumul de biscuiți în formă de peștișori. Abia în cel de-al treilea cartier puteai vedea pe stradă atât bărbați, cât și femei. Cartierul era plin de cofetării și cinematografe, de locuri de plimbare și ringuri de dans în aer liber, dar spionii principesei aflaseră că multe cofetării erau ale piraților, care cumpărau ciocolata de la minierii verzuși chiar cu banii pe care-i furau de pe corăbiile verzușe...

- De ce trăiesc separat bărbații și femeile?, întrebă, curios, băiatul.
- Păi, se știe, bărbații vor să conducă ei la serviciu și în familie. Dar și femeile vor același lucru. Nici unii, nici alții, nu se simt bine să fie conduși, explică Sfetnicul Principal. Cum i-ar sta unui împărat să fie condus de regină, iar mie, Sfetnic Principal, să dau socoteală Principesei Lila? Ție ți-ar plăcea ca, la școală, colega ta de bancă să te oblige să-i cari ghiozdanul? Ei, mă rog, dacă asta îți face ție plăcere, este cu totul și cu totul altăceva! Și la noi, cine vrea să care ghiozdane, să danseze sau să se ducă la film cu o fată, n-are decât să sară gardul ăsta înalt, care a despățit cândva biscuiții buni de

cei obișnuiți. Dincolo este Cartierul de Distracții, unde nu există conducători, iar femeile verzușe sunt egale în drepturi cu bărbații verzuși. Dacă vreunul nu mai suportă egalitatea, dacă altul face vreo obrăznicie, sau dacă pur și simplu cineva vrea să vadă din nou cum e să fii de capul tău, n-au decât să sară gardul înapoi. De altfel, mâine va trebui să sărim și noi gardul în Cartierul de Distracții, oftă sfetnicul, privind la înălțimea gardului. Mă mai mângâie ideea că și Principesa va trebui să se cocoațe pe gardul Cartierului Frumuseții și să coboare apoi, ca să se întâlnească cu noi, se mai înveseli sfetnicul, care conducea Cartierul Mușchiuloșilor; adică albărbaților.

De fapt, nu toți din acest cartier aveau mușchi puternici, dar cei mai slăbănogi nu săreau niciodată gardul, ca să se ducă vestea...

Până seara, cei patru călători își pansară rănille, mâncară puțină râmă cu sos de usturoi și friptură din pulpă de buburuză, cu care până și Arin se obișnuise. Se odihniră bine, pentru că a doua zi aveau să o ia de la capăt în aventura lor. Cox, care acum vedea mai bine și cu ochiul beteag, se oferă să se ducă la Telegraf în locul băiatului, ca să transmită (îți amintești cum: “toc-toc-toc”) un mesaj Bunicului. Cox se întoarse și cu un răspuns de la bunul vrăjitor. Bunicul își anunța nepotul că lăsase vraja deschisă, dar le dădea și o veste proastă: Amar, Prințul Veșted, vrăjmașul Verdelui, scăpase din închisoarea lui de oțel și acum își construia o cetate.

PODUL MINCIUNILOR

De dimineață, Sfetnicul Principal veni să îi ia la întâlnirea cu Principesa Lila.

- Va trebui să ne scoatem pălăria, sau să-i sărutăm și mâna?, întrebă Arin, care nu voia să facă vreo greșeală de protocol și să se pună rău încă de la început cu Principesa. Pe care si-o închipuia vreo zgripturoaică plină de ifose, urâtă-foc dar îmbrăcată în haine scumpe.

- E de-ajuns să-i răspundeți la bună-ziua: n-aș vrea ca Principesa să și-o ia cumva în cap!, îl liniști înaltul sfetnic.

Se cocoțară destul de greu pe zidul înalt, însă, odată ajunși sus, nu săriră imediat în celălalt cartier, ci o luară peste un pod care pornea deasupra mării de otravă. Dar Arin observă cu uimire că podul nu ducea nicăieri și nici măcar nu se termina! Primul Sfetnic îl desluși însă:

- Vezi, la noi este obiceiul, încă din vechime, să mergem la Podul Minciunilor - cel pe care tocmai mergem acum -, înainte de a sta de vorbă cu regii, împărații, principii, principesele, sfetnicii principali, regii ori președinții. Stăm aici, la marginea

podului, ne uităm la apa de jos, care acum mai e și otrăvită, și ne gândim la toate minciunile care ne trec prin minte. Ne scotocim mintea și, cum simțim că ne vine una nouă, scuișăm în apă și spunem: "Așa să se ducă, învârtindu-se, și minciuna mea!"

- Și nu s-a întâmplat totuși, vreodată, ca să mai rămână cuiva o minciunică, acolo? Sau să-i vină una nou-nouță taman când a sosit Principesa?

- Până acum, n-au fost cazuri, spuse scurt sfetnicul, ne uitând să scuie în apă.

Și au stat așa vreun ceas. Lui Arin îi veneau deja înapoi minciuni mai vechi, ceilalți scuipau și ei din când în când, până și Flanel dădu din coada, se uită la stâpân și trase o stuchitură pisicească, care făcu valuri jos. Numai sfetnicul Ahpingpong se abținu să scuie, se ștergea doar din când în când cu batista la gură.

Curând avură cu toții gura prea uscată ca să mai poată scuipa. Mumai viteazului Ulul nu-i venise să scuie. Se ridicară să plece, când viteazul își aduse aminte de ceva și se aplecă ca să scuie și el în apă.

- Cred că v-am spus că nu mi-e frică de balaur, și nici pipernici? Am exagerat și eu puțin... De fapt, nici cu prea multe fete nu m-am întâlnit eu până acum...

Trebui să coboare însă, odată cu ceilalți, în Cartierul Distracțiilor.

O trăsură îi aștepta la poalele zidurilor. Ulul putu vedea cu ochii lui cum pe stradă fetele verzui stăteau de vorbă, fără să se înverzească de emoție, cu băieții verzuși, care nu se înverșunau să se înverzească nici ei. Parcă ghicindu-i gândul, bătrânul sfetnic îi șopti voinicului la ureche:

- Fii sigur că și ei au verzit în prima zi, dar acum s-au obișnuit, așa cum ai să te obișnuiești și tu...

Străzile largi erau luminate de licurici mici, priponiți ca să nu le dea prin cap să fugă, de stâlpi din câte o rădăcină de garofiță sau liliac. Trăsura îi duse, pe strazi frumoase, până la un restaurant de forma unui biscuit în formă de biscuit.

CARTEA VERDE A VERZUȘILOR

Luară loc și, în timp ce la masă fură aduse sticle cu sevă de viță de vie moartă de zece ani, în încăpere intră o doamnă cu nasul mare, părul vopsit ca să nu i se cunoască vârsta.

- Uite o zgrițoroaică!, spuse Arin, în șoaptă, celorlalți.

- Nu poate fi decât Principesa, adăugă dezgustat și Ulul. Deși în poză...

Sfetnicul se ridică însă în picioare:

- Să-i răspundem deci la bună-ziua acestei doamne, care este Sfetnica Principală a Principesei Lila.

- Nu-mi amintesc să fi spus deja bună-ziua!, îl contrazise sfetnica. N-o să dau niciodată eu, prima, bună-ziua unui bărbat.

- Nici eu, unei femei!, se rățoi și sfetnicul.

- Pe la noi, e drept, se obișnuște să spui "săru-mâna", ba chiar să săruți mâna la doamne, spuse Arin, care regretă imediat ce constată cât de grasă

era mâna sfetnicăresei. Trebui însă să-i pupe cârnăciorii aceia de degete. Bine că măcar scuipase înainte tot!...

- Micul nostru oaspete este un gentleman, se bucură bătrâna cea grasă. Se vede că nu-i de pe-aici, adăugă ea, strâmbând din nas în direcția sfetnicului. Sfeticăreasa era obișnuită să se certe cu domnii, încă de pe vremea când fusese țăță într-un sat de urzici.

- Mă rog, eu nu pup nimic-nimic!, puse lucrurile la punct Ahpingpong. Sfetnica se întoarse spre Arin, de parcă băiețelul ar fi fost șeful delegației:

- Vrajitorimea Voastră, sunteți pregătiți pentru întâlnirea oficială cu Principesa Lila?

- Cum să nu...

- Vreau să spun: v-ați lepădat cum se cuvine de minciuni și minciunile, înainte de a da ochii cu preacinstita față împărătească?

- Sigur, am scuipat un ceas întreg!, își aminti băiatul.

- Da, suntem pregătiți, spuseră cu toții.

Ceea ce se va dovedi imediat că nu era tocmai adevărat. Și, mai ales, pentru viteazul Ulul, care se așteptase să întâlnească o pocitanie cu coroniță și haine strălucitoare. Viteazul rămase pur (și simplu) cu gura căscată.

Lila era atât de frumoasă încât până și profesoarele de Liliacă o lăsau să treacă anul școlar fără să o asculte la lecțiile prea grele. Cel puțin așa îi șopti Sfetnicul Principal voinicului încă uluit.

După ce-i priveai ochii mari și verzi, aproape că nu mai vedeai și altăceva în jur. Îmbrăcată într-o frumoasă rochie din mătase fină, verde și uscată, cu o pălărie de pălărie de pălărie de pălărie, din lut galben, și o eșarfă tricotată mărunt din coaja unei rădăcini de mac. Cinci cristale de cuarț și șapte diamante cât vârful vârfului de ac îi împodobeau gâtul, într-un colier minunat, iar părul îi strălucea de praf din flori de mină. Dar, cum ți-am mai spus, nici nu puteai observa cât de frumos era îmbrăcată, cât de bine se potriveau între ele culorile și cum se asorta rochia cu bijuteriile, din pricina mării sale frumuseți. Obrajii, de un verde pal, ușor îmbujorați până la verdele acelor de brad, ochii mari, ca două smaralde luminoase, părul de culoarea gazonului care i se ridica îndrăzneț pe creștetul alungit de tânără verzușă, te făcea să nu-ți mai poți desprinde privirea. Ceea ce și făcurea imediat Ulul, Cox și Arin. Moș Mărgărit își umflă și el nările, o boare de frumusețe tânără adiind dinspre Principesă.

Cu toții se ridicară în picioare, salutând cu capul plecat și pe diferite glasuri tânăra frumusețe, ceea ce o făcu pe Sfetnica Principală să pufnească: pe ea, acești bădărani veniți în vizită nici măcar n-o salutaseră.

Dar și Principesa Lila rămase cu ochii la cineva. Ea venea numai rareori, și numai în cazul primirii unor oaspeți de seamă, aici, în Cartierul de Distracții. Crescută printre fete, singurii bărbați pe care-i cunoștea erau la fel de bătrâni, de grași și de plicticoși ca și Sfetnicul Principal. Dar iată că pe lume trăiau și tineri frumoși, ca acest voinic Ulul. Chiar dacă nu era încă nene, se vedea că este de rădăcină nobilă. Când află că tânărul este păzitorul unui lăstar de ulm, prințesa prinse și mai mult drag de Ulul.

Se așezară cu toții în jurul unei mari mese rotunde, tăiată dintr-o perlă.

- Să lăsăm vorbele frumoase, pentru că nu avem timp!, începu Sfetnicul Principal, luând-o iar înaintea Sfetnicei Principale, care deschisese gura ca să spună cam același lucru. Cetatea este înconjurată de o mare de otravă, care urcă oră de oră, punându-ne în pericol, continuă sfetnicul. Ce putem face ca să vă ajutăm?, întrebă el pe Arin.

- De fapt, cum putem să ne ajutăm?, îl corectă Principesa Lila. Acești viteji își pun viața în joc pentru a ne salva lumea de Vrajitorul cel Răutăcios.

- Trebuie să-l găsim pe vrăjitor, răspunse Ulul, verzindu-se.

- Și cred că ne trebuie o barcă sau un alt melc, ca să o luăm într-acolo, își dădu cu părerea și Arin.

- Nimeni nu știe însă unde poate fi găsit vrăjitorul, spuse cu tristețe Lila.

- Am putea afla...

Cu toții se întoarseră, surprinși, spre Moș Mărgărit, care tăcuse până atunci.

- Și cum am putea afla? spuse, neîncrezător, sfetnicul.

- Cartea Verde ne-ar putea spune.

- Bine, dar este interzis să ne uităm în Viitor! Avem voie să deschidem cartea la zi, unde este semnul. După ce trece ziua, mutăm semnul, și abia atunci putem citi poruncile pentru acea zi.

- Are dreptate, se ridică Principesa. Avem o șansă: o dată în viață, o singură dată, atunci când o primejdie mare atâră asupra Regatului, avem voie să lăsăm cartea să se deschidă unde va vrea ea. Dacă avem noroc, s-ar putea deschide în viitor și să citim acolo ce se va întâmpla, ca și cum se va întâmpla...

Lila îi făcu semn lui Arin s-o urmeze. În spatele lor veni viteazul Ulul, iar Principesa îi simți tot drumul privirile. În spatele lor se înșirau ceilalți.

- Vom merge la Bibliotecă, este aproape, le explică Principesa.

Biblioteca era într-o clădire veche, care fusese demult, demult, pe tărâmul omenesc, o săpuniera pentru păpuși. Aici, oaspeții văzură rafturi nesfârșite, goale însă. Abia după ce colindară mai multe săli, găsiră pe o masă o carte mare, cu scoațe vechi, întocmai ca aceea pe care Arin o văzuse la bătrânul Ululumn, paznicul ulmului. Cartea aceasta era plină de praf. Lângă ea, un paznic bătrân prinsese rădăcini, de când fusese uitat acolo.

Sfetnica se repezi prima și înhăță cartea.

- Să aflăm Viitorul!, ceru Principesa.
 - Să aflăm, dară, Viitorul, spuse și Sftenica Principală, aruncând cartea în sus. Aceasta ajunse până în tavan, rămase o clipă suspendată, apoi cazul cu un bufnet pe masa plină de praf. Cartea se deschise undeva dincolo de mijloc și toți cei de față își ținură respirația.
 - Să vedem dacă avem noroc, spuse Primul Sfetnic, apropiindu-se. Dar sfetnica i se așează în față:
 - Numai Principesa Lila a Florilor poate s-o facă!
- Principesa se apropie de carte cu pași șovăitori: ți-am mai spus că Lila era atât de frumoasă, încât profesorii n-o ascultau niciodată la tablă. Arin înțelese însă necazul fetei și se apropie ca să i se uite peste umăr. Din câtă verzușă învățase decând trăia sub pământ, Arin putu să-i sufle la ureche Lilei, iar Lila repetă, ca și cum ea ar fi fost cea care citește:
- Cei patru viteji l-au învins pe Vrajitorul Amar chiar în cetatea sa, numită “Orașul Invizibil”, lângă Muntele dintr-un Lemn. Din păcate, nu toți s-au mai întors în Cetatea Dintr-o Cutie!
 - Vai!, strigară Lila și Prima Sfetnică, dar și ceilalți se întristară.
 - Cine nu se va mai întoarce, Domnișorimea Voastră?, întrebă îngrijorată sfetnicăreasa, care se vede că nu avea inima de piatră.
 - Mai mult nu scrie pe pagina asta, îi lămuri Arin.
- Ori, nu aveau voie să întoarcă pagina. Dar și așa, ar fi trebuit să se bucure: aflaseră unde se ascunde Amar, ba, mai mult că ei vor învinge. Lumea era salvată!
- Cum ajungem la Muntele de Lemn?, întrebă Ulul, care deja nu mai avea răbdare.
 - Cred că acum, când am început să mă mai orientez în această lume, pot să vă duc eu, răspunse tocmai Arin, care își amintea foarte bine de țarușul pe care îl bătuse nu demult în pământ, ca să lege zmeul de hârtie. Țarușul acela trebuie să fie “Muntele de Lemn”!
 - Sigur, vei căpăta o barca, dar vă va întovărăși un om de-al meu, încheie Principesa discuția.

Pe drum, până la trăsură, Arin îi povesti câte ceva Principesei despre viața de pe Lumea Ailaltă. Fata căzu pe gânduri.

- Știi, Cartea Verde spune că, odinioară, verzușii traiau pe pământ, dar, pentru că au fost nepăsători cu plantele sau chiar au făcut rău verdeței, au fost pedepsiți de atunci să locuiască sub pământ, pe întuneric. Doar cu slaba lumină care vine din miezul Pământului, sau la sclipirea licuricilor. În amintirea verdelui pe care l-am pierdut când am fost exilați, atunci când un copil verzuș este atât de mare ca să poate ține ochisorii deschiși, bătrânii

satului îi vopsesc ochii în verde, cu sevă, ca să nu mai vadă totul întunecat împrejur și să se bucure, mai povesti Lila.

Se despărțiră de Principesă, care le promise o barcă.

- Omul meu o să-ți aducă și o carte de învățat graiul copacilor, ierbii și florilor, ba și o carte de poezii în salcâmbă, îi promise ea, mulțumită că nu s-a făcut de răs, arătând că nu știe să citească.

Își luară rămas bun. Cei patru fură conduși la debarcader, unde îi aștepta o barcă făcută dintr-un bob de orez, cu vâsle lungi, din puf de lebedă.

SPRE ORAȘUL INVIZIBIL

Când și omul Principesei sosi, îmbrăcat într-o manta lungă, cu glugă, dintr-o petală de stânjenel, Primul Sfetnic le ură cele bune și le spuse că îi așteaptă tot acolo, cu vești bune.

- Aici am să stau, până vă veți întoarce. Dacă eram mai tânăr, mergeam și eu, spuse sfetnicul, cu o lacrimă în ochi. Și, ca să nu piardă fără folos lacrima, scoase iute călimara de la brâu și prinse picătura izvorâtă din ochi.

“Cine știe, dacă Amar ne va învinge și nu voi avea atunci timp să plâng, voi vărsa măcar această umilă lacrimă pentru vitejii noștri”, își spuse el în gând.

Barca se depărtă, cu Cox la vâsle. Moș Mărgărit stătea la cârmă, cu urechea la pândă. Arin, care nu simțea încă, cu nasul său special, mirosul de lemn de brad al Muntelui de Lemn, simți însă alături un parfum cunoscut, de biscuiți în forma de pește. De altfel, atunci când îl ajutase pe trimisul Principesei să urce în barcă, și când pelerina se ridică puțin, băiatul observă capătul unei frumoase rochii din măt fin, verde și uscat.

- Până ajungem la Orașul Invizibil aș putea să te învăț câteva litere, poate chiar să și citești, îi șopti Arin la ureche mascatului, când acesta îi întinse, fără o vorbă, cărțile promise. Mascatul repede dădu din cap, că este adică de acord, dar eu nu pot ști dacă, pe sub glugă, s-a verzit sau nu...

Viteazul Ulul rămăsese însă cu ochii duși la Cetatea Dintr-o Cutie, care tocmai se pierdea în urmă.

Curând, în depărtare apărură vârful Muntelui dintr-un Lemn. Uriașul Cox obosisese repede vâslind, așa încât Arin îi luă locul, iar Ulul trecu pe băncuța băiatului, lângă mascat. Încet, mascatul cu pelerină începu să-i pună întrebări, în șoaptă, voinicului:

- Ai văzut-o pe Principesă? Eu cred că e o încrezută...

- Să nu îndrăznești să spui asta! Lila a Florilor e cea mai frumoasă fată din lume!, se supără voinicul.

- Eu te întreb de nărav, și tu îmi vorbești de înfățișare, râse încetișor necunoscutul.

- Dacă n-ai înțeles, de când am văzut-o, știu că mi-aș da și viața pentru ea! Dar asta după ce-mi voi da și viața ca să salvez Țara de sub Ulm de urgia lui Amar, Prințul Veșted, vrăjmașul Verdelui!

Necunoscutul păru mulțumit de răspuns.

Dar Mărgărit adulmecă în aer, neliniștit. Nedumerit, Flanel mirosi și el: venea duhoare de pământ stricat. Într-adevăr, în depărtare apărură primii nori de pământ, de culoare vânăță.

- Știu ce este, se sperie, prima dată de când îl cunoșteau, moș Mărgărit. Vin nori otrăvitori, va trebui să ne înfășurăm fața în batiste din petale de iasomie!

Moșul scoase dintr-o desagă o petală taiată în mai multe fâșii lungi și ei le înfășurară în jurul capului. Până și Flanel fu astfel înfășurat. Ca să-i pună batista de iasomie, Ulul ridică gluga de pe fața necunoscutului, care se pitise într-un colț al bărcii. De emoție, Ulul scăpă batista din mână. Pentru că, după cum putură vedea cu toții, în fața lor era chiar Principesa Lila. Numai

Arin nu spuse nimic, pentru că el își dăduse seama de la început cine este mascatul.

Principesa era în primejdie, știau asta, dar nu se mai puteau întoarce, să o ducă în siguranță, la Cetate. Amar era undeva în fața lor, își trimitea vrăjile lui puturoase, trebuia deci să-l înfrunte.

- Cred că e cât un munte vrăjitorul ăsta, credea Cox.

Barca se apropia acum de un țărm negru, de unde veneau norii cei vineți. Părea să fie o insulă, din mijlocul căreia țâșnea spre înaltul adâncului Pamântului un munte ascuțit: de fapt țărușul lui Arin.

- Cum vom cunoaște oare Orașul Invizibil?, se întrebă cu glas tare Arin.

- Păi, poate după turle, își dădu cu părerea uriașul.

- Ba eu cred că după porți, spuse și Ulul.

- Poate după rădăcinile din Grădina orașului și licuricii de pe străzi, căută și Lila răspunsul.

- Păi, dacă-i invizibil, înseamnă că n-o să-l vedem! Am putea trece pe lângă el fără să băgăm de seamă!, îi contrazise băiatul.

Flanel mieună și el, iar Mărgărit traduse:

- Zice: “O să-l mirosim noi! Nu se poate oraș unde nu se face și grătar, mititei sau hot dog, nu?” Dar ce înseamnă “grătar”, “mititei” și “hot dog”?, vru să știe moșul.

- Un fel de friptură de râmă, dar mai bună, îi explică băiatul.

Între timp, ajunseseră la mal. Urcară pe lespezi din aer înnegrit, având grijă să nu calce în bălțile de otravă. Când ajunseră pe teren drept, moș Mărgărit îi rugă să-i asculte.

- Eu sunt orb de multă vreme, dar spuneți-mi și mie vă rog, la ce mi-ar folosi vederea? Dar nici voi nu veți putea vedea un oraș care este invizibil! Un orb are însă, fie noapte, fie zi, același talent de a se mișca în largul său, pe pipăite. De aceea cred că eu va trebui să merg înainte și să pipăi drumul, pentru a descoperi capcanele.

- Așa e: un vrăjitor rău nu se poate să nu pună peste tot capcane!, fu de acord și Arin.

Porniră deci la drum, cu Mărgărit înainte și cu Ficățel încheind șirul.

PRIZONIERI ÎN LABIRINTUL NEVĂZUT

Urcară o pantă lină, urmându-l pe Mărgăit, care înainta precaut, cu brațele întinse și degetele pipăind înainte. Și moșul, și Arin adulmecau primejdia, prin batista deasă, de iasomie. Flanel, care avea și nasul înfundat, se prefăcea doar că adulmecă.

Deodată, orbul se opri:

- Aici e un zid, le spuse el celorlalți. Sa-l pipăim, poate găsim o poartă.

Se apucară cu toții de pipăit. La stânga și la dreapta moșului, căutau cu degetele ceva care să semene cu o intrare.

- Aici cred că, pfui, e o canalizare!, sări scârbit uriașul Cox. Într-adevăr, un șuvoi de apă neagră și puturoasă invora parcă de nicăieri, printr-o scurgere invizibilă din zidul invizibil.

- Poate este destul de largă ca să pătrundem pe aici în oraș, fu de părere Arin. Pipăiră marginile scurgerii și, într-adevăr, se putea merge, ușor aplecat, în lungul canalizării. Numai Cox începu să se vaiete imediat că abia încape și că pietrele invizibile îi zgârâiau pielea. Trebui însă să rabde, pentru că ceilalți plecaseră mai departe, conduși de orbul Mărgărit. Norii cei negri de pământ se adunaseră amenințători.

- Sper că norii otrăviți n-au ajuns încă la Cetatea Dintr-o Cutie, suspină îngrijorată Principesa Lila.

Curând, Arin mirosi rugina unei scări de fier invizibil, iar orbul simți imediat răceala treptelor care urcau undeva în sus. Urcară și peste un minut bocăneau cu toții pe un caldarâm nevăzut. Cox, care o luase puțin înainte, se lovi însă la cap de o grindă-fantomă. Se opriră puțin și porniră mai departe. Cox, care rămăsese acum puțin în urmă, căzu, cu o bufnitură, undeva, jos.

- Of, Ficățel, de ce trebuia să fii tot tu?!, îi reproșă, supărat, băiatul.

Legară curelele de la pantaloni una de alta, făcând o funie destul de lungă care să ajungă până jos, la uriaș. Cox apucă cureaua cu amândouă mâinile și urcă înapoi, julindu-și, bineînțeles, genunchii.

Porniră mai departe.

- Cred că suntem într-o piață, căci nu mai simt de cam multă vreme nici un perete, șopti încordat Mărgărit.

- Hopa, o ușă!, descoperi viteazul Ulul. Pentru că o apucase, curajos, înainte, pe ceea ce părea a fi un coridor, Lila îl apucă de precaut de mână, pornind amândoi în explorare. Dar, după ce intrară cu toții în gang, auziră în spate cum cade, în lăcașe nevăzute, un gratar greu. Mărgărit sări iute înapoi și pipăi.

- Retragerea tocmai ne-a fost tăiată!, anunță el. De acum, nu mai putem merge decât înainte.

- Sau putem sta pe loc, poate se ridică grilajul, încerca uriașul să se eschiveze. Nu vă uitați așa la mine, am venit și eu cu o propunere... În fond, nu voi vă juliți coatele pe coridoarele astea de pitici!

Continuă să meargă înainte.

- Simt un curent aici, spuse la un moment dat moșul. Este poate o ieșire. Sau vreo gaură din care poate apărea vreo nouă primejdie? Să vedem ce poate fi. Îl lăsă pe Flanel să țâșnească înainte. Câinele declanșă un mecanism nevăzut și auziră cu toții cum cade o ploaie de săgeți.

- După cum miros, cred că erau săgeți otrăvite, murmură Arin.

Cățelușul, obișnuit să fugărească alte pisici, fusese prea rapid ca să fie atins de vreun vârf de săgeată otrăvit.

Merseră mai departe în vârful picioarelor, ca să nu calce cumva în vreo săgeată blestemată.

- Ce moale este caldarâmul!, se bucură în sfârșit Ficățel.

- Dar ce-i asta?, se întrebă Arin. Cred că e nisip invizibil.

- Atenție, nisipul ăsta crește!, îi avertiză Mărgărit, care întinsese palmele în sus.

- Nu se vede, dar deja am palmele pline de nisip nevăzut, le spuse bătrânul.

- Și eu am o mulțime de nisip în păr, doar că nu se vede, adăugă și Arin, scuturându-și părul.

- Ăsta-i un avantaj al unui cap rotund, zise cu invidie uriașul, dând din capul lui țuguia.

Flanel se scutură și el. Dar, după cum lopăta în nisipul nevăzut, se vedea că acesta crescuse mult. Cățelul miorlăi ceva, iar Mărgărit le traduse:

- Zice că nu e nisip, e cenușă.

Arin își jură că, dacă va scăpa și din această întâmplare, să citească cărțile primite, despre graiul plantelor, vorbit de verzuși și, uite, și de cățeii care torc.

Curând, cenușa nevăzută le urcă până la piept. Uriașul îl ridică în brațe pe Flanel, pentru ca patrupedul să nu se înece.

- Uite, am găsit un mâner!, anunță Mărgărit. Oare să trag de el?

- Eu zic să nu..., începu să spună Lila, dar orbul se agățase deja de mâner, pentru că de acum cenușa îi ajunsese aproape sub nas.

O clipă mai târziu, se treziră aruncați pe ceva care începu să se rotească din ce în ce mai tare. Părea să fie o roată.

- Uneori e mai bine să nu vezi, spuse pentru sine Arin, strângând din ochi, de frică.

Roata cea mare îi agățase cu niște cuie ascuțite, din care scăpară pe rând, fiind aruncați la mare distanță. Îi dureau oasele și se sculară cu greu de jos. După ce pipăiră o vreme, își dădură seama că erau la picioarele unui turn rotund. Deodată, deasupra lor apăru un omuleț îmbrăcat într-o mantie de culoarea otrăvii.

- Ia te uită ce musafiri avem!, rânji de deasupra lor omulețul, care părea că plutește. De fapt, stătea pe un scaun înalt, de nene, însă unul nevăzut. De obicei, port haine invizibile, dar, în cinstea voastră, m-am îmbrăcat acum cu mantia asta.

- Sunteți nene aici? Nu știți unde putem găsi un indicator spre vrăjitorul ăla fraier, Amar?, întrebă, plin de speranță, Ficățel.

Omulețul se strâmbă:

- Cine are în față un mare vrăjitor și nu-l recunoaște merită din plin să moară în chinuri!, se stropși el către uriaș.

- Mă scuzați, dar credeam că un mare vrăjitor trebuie să fie neapărat... mare, se scuza Cox.

- Nu, nu ai nici o scuză!, tună micuțul Amar. Să vezi ce-o să vă facă "fraierul"! În orașul ăsta, pe care l-am făcut atunci când am părăsit vârful acela strâmt de ac, nu vezi capcanele; le simți doar, dar atunci este prea târziu!

Uitându-se mai bine, Arin văzu că vrăjitorul avea fața și mâinile uscate, ca niște frunze veștede.

Băiatul îi șopti Principesei, care se făcuse mică după umărul viteazului Ulul:

- Nu-ți fie frică, știu ce este de făcut! Când veneam încoace, am ațipit din nou, și Bunicul mi-a spus ce trebuie să facem în continuare. Baiatul îi șopti apoi: nu există nimeni care să nu aibă un punct slab. Amar nu poate fi ucis, nici măcar făcut prizonier! Dar Amar, Vrajitorul cel Răuvoitor, nu are umbră ca toată lumea. Când vrea să se ascundă, vrăjitorul poate intra oricând în umbra lui, iar uneori umbra lui părăsește zidurile și intră în trupul vrăjitorului. Alteori, Amar chiar își trimite umbra înainte, să spioneze, căci doar în ea are deplină încredere. Iar alteori, când nu este nici un pericol pentru el, își lăsa umbra să se odihnească, pentru ca măcar unul din doi să nu fie ostenit... După ce umbra se odihnește bine, rămâne ea să-l păzească în timp ce vrăjitorul doarme fără grijă. Chiar așa mi-a spus Bunicul Gabo.

- Și noi ce putem face?

- Spune-i lui Flanel să plece pe drumul pe care am venit. Umbra va observa și va pleca în urmărirea câinelui. Cât noi îl ținem de vorbă pe vrăjitor, tu vei pleca pâș-pâș în urma umbrei. Când Flanel se va opri, chipurile adulmecând urmele, umbra se va opri și ea, spionând. Tu va trebui să te apropii pe nebăgate de seamă de umbră și, cu ața aceasta, să-i măsoți lungimea. Ai grijă să nu greșești!

Amar se așeză mai bine pe scaunul de nene și începu să le povestască "oaspeților" ce chinuri îi așteaptă în continuare, dar umbra văzu imediat că Lila i-a spus ceva câinelui, și când Flanel plecă pe nesimțite înapoi, umbra își părăsi stăpânul, bucuroasă că a fost mai vigilentă decât el, și porni în urmărirea miorlăitorului. De, până și unele umbre sunt mai fudule decât stăpânii lor și le place să se umfle în pene cu mintea pe care nici măcar n-o au.

Principesa merse chiar în spatele umbrei și, când aceasta se opri, scoase ața din sân și măsură în lungime pe unicul prieten al vrăjitorului, După ce măsura cu atenție, fata făcu un nod la ață exact la lungimea umbrei. Dar umbra simți că se întâmplă ceva în spatele ei și se întoarse iute, ca un șarpe călcat pe coadă.

- Ce-ai făcut, frumușico?! Pentru asta, am să-ți scot ochii și am să-i pun la gâtul stăpânului, într-un șirag, alături de ochisorii prietenilor tăi. Ca să nu te plictisești. Dar Principesa nu se obosi să-i răspundă.

- Fata mea, faci o greșală! Dacă îmi dai ața aia nefolositoare, poate stăpânul o să se îndure și n-o să-ți scoată decât un singur ochisor, mai îndulci vorba umbra vrăjitorului.

- Dacă ața asta e nefolositoare, atunci de ce mi-o ceri?, răsă fata, călcând umbra pe cap.

- Au!, strigă de durere umbra. Fetița mea dragă, putem vorbi de niscai comori, nu? Ar fi bine să-ți dăm ce vrei tu din visteria vrăjitoarească, numai dă-ne așa!

- N-am nevoie de comorile voastre, îi aruncă fata peste umăr, grăbindu-se să se întoarcă lângă prietenii ei.

- Te rog, te roog, ai milă de noi!, auzi în urmă umbra gâfâind. Dacă nu ne dai așa, eu și stăpânul meu vom suferi, o să ne doară!, se milogi umbra.

- Ei, asta si vrem!, îi aruncă Lila, fără să se mai întoarcă. Ajunse la timp lângă prietenii ei pentru a-l auzi pe vrăjitor strigând:

- După ce am să distrug Țara de sub Ulm, am să vă ucid și pe voi!

Până atunci, am să vă chinui!

Lila îi dădu ghemul de ață lui Arin.

- N-ași crede ca ai să ne omori, vrăjitorule, spuse atunci băiatul, fluturându-i ața pe la nas lui Amar.

Vrăjitorul căută din ochi umbra, care începuse deja să se topească. Pe dată înțelese și glasul i se schimbă, umil.

- Dragii mei, așa-i că ați crezut gluma mea? Ei, acum vă poftesc să-mi fiți oaspeți. Și, să nu uit, dați așa aia, să o pun bine, în seiful hotelului.

- Ba sa-ți pui pofta-n cui!, zâmbi Arin. Până aici ți-a fost!

Vrăjitorul căzu în genunchi, începu să plângă, ba chiar sări pe un geam invizibil, chiar la picioarele lor. De aproape, părea chiar și mai mic. De asta se temuse subpământul și lumea cealaltă, a oamenilor?

- Nu vreau să mă închizi iar în vârful vârfului de ac!, plânse vrăjitorul.

- Nu, de data asta nici n-o să te închid, îi răspunse băiatul, care scoase din buzunar puțin praf de licurici, cu care aprinse așa. Vrăjitorul se zbătu până ce așa arse cu totul, apoi se transformă și el în cenușă. Ca să nu-l mai vadă în fața ochilor, băiatul suflă grămăjoara de cenușă, care se risipi.

Între timp, se ridicase și vraja, castelul și orașul întreg începând să apară ca din ceață. Văzură de pildă că roata cea înfricoșătoare fusese un carusel, pe care vrăjitorul îl făcuse să se învârtă nebunește.

- Uitați, se sperie acum Principesa, dacă mai mergeam puțin, cădeam în prăpastia asta adâncă!

- Bine că n-am văzut-o, ca să ne speriem, se bucură moș Mărgărit.

Viteazul Ulul îngenunche în fața Principesei Florilor.

- Ai să mă lași, Principesă Lila, să te slujesc?

- Întreabă-mă dacă am să mai pot trăi departe de tine, răspunse ea. Păcat că puiul tău de ulm e atât de departe de cetate!

- Nu te întrista!, îi șterse Arin o lacrimă. Când am să ajung în lumea oamenilor, am să mut lăstarul chiar lângă cetate.

- Chiar trebuie să pleci?, îl întrebară, cu lacrimi în ochi, toți noii lui prieteni. Doar Flanel dădea din coadă: știa el ce stia.

- Dacă vă amintiți, răspunse Arin, în Cartea Verde scria că vom învinge, dar nu ne vom întoarce cu toții în Cetate. Așa va fi: eu trebuie să mă întorc acasă. Bunicii au stat tot timpul cu grijă, iar în curând trebuie să începă școala...

Arin spera ca vraja Bunicului Gabo să fie încă deschisă, așa cum îi promisese în vis. Puse cele două cărți ale Principesei în sân, îl strânse la piept pe Flanel, și încercă să plângă de despărțire. Însă, cu toate că îi părea rău că își părăsește prietenii, bucuria că scăpase lumea verzusilor și pe cea a oamenilor de la pieire era mai mare și ochii lui nu puteau vărsa nici o lacrimă.

Îl ajuta însă Principesa Lila a Florilor, viteazul Ulul, moș Mărgărit, chiar și uriașul Cox, zis Ficățel. Și ei se bucurau că scăpaseră de vrăjitor și nu prea le venea să plângă, dar scoaseră calimările de lacrimi de la brâu, chiar și cele cu lacrimi rămase moștenire de la strămoși, și încropiră o lacrimă mare. Arin îi îmbrățișă pe toți, apoi se țină de nas și plonjă în lacrimă.

“RUPȚI O FLOARE, PLÂNGE UN VERZUȘ!”

Atunci când ajunse din nou pe pământ, nu-i trebui prea mult să se obișnuiască iarăși cu mersul cu picioarele în jos. Bunicul îl aștepta, bucuros, și îl îmbrățișă. Erau chiar lângă puiul de ulm, care parcă mai crescuse între timp. Alături, ulmul cel bătrân se uscăse de tot! Săracul Ululumn!

- Știi, cât te-am așteptat aici, a oprit lângă ulm o familie care venea în picnic. Voiau, auzi, să taie lăstarul, ca să facă un foc de tabără! Noroc că am fost aici!

- Trebuie să păzim, bunicule, tot ce-i verde! N-am să uit niciodată: rupi o floare, plânge un verzuș!

A doua zi trebuia neapărat să mute lăstarul mai aproape de Cetate, dar acum erau multe altele de făcut, mai ales că era joi.

- Bunicule, nu cumva astăzi este luni?, vru să știe băiețelul.

- Sigur că da, răspunse bucuros Bunicul.

Alergând înaintea lor, Flanel miorlăi și el ceva.

- Ce spune?, întrebă vrăjitorul.

- N-am ajuns încă la capitolul ăsta, dar un cuvânt tot înțeleg: îi e foame.

Pe drum, Arin ceru Bunicului să-i spună o poveste.

- Păi, am să-ți povestesc nemaipomenitele aventuri ale micului vrăjitor Arin, care va ști graiurile florilor, ierburilor și copacilor, spuse Vrăjitorul cel Binevoitor. Dar asta după ce va învăța cum se cuvine lecțiile cuprinse în cele două cărți de la Pricipesa Lila...

- Sfârșit -

DE ACELASI AUTOR

Fetita care avea prea multi pistrui

povesti, editura Porto-Franco, 1991

Odiseea pentru uz intern - roman

Editura Logos, 1997

Zaraza - roman foileton, publicat in cotidianul “Viata Libera”, 1997
(pseudonim Irena Mow Stoica)

TEATRU: *Paparazzi / Polonius*: - Editura Dominus 1998

Polonius – A Political Farce – teatru, editie in limba engleza, editura Alma
2000

Masina de distrus tot - povestiri si nuvele, editura N`Ergo 2001

Jihad – roman de anticipatie, editura N`ergo

PUSH-PUSH ! - roman de sertar, editura N`ergo – editie electronica

Povestiri publicate in strainatate:

Le Remplacant - revista Temps Tot, Canada - Franta

Eggs - revista “Cambrensis”, Marea Britanie

Siegfried - revista “Fortress” - SUA